
EX-LIBRIS
BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
DIN CLUJ

RADU GYR

POEZII

**

Coperta: **DANIEL URSACHI**

ISBN 973-95720-0-1
-95729-2-8

RADU GYR

Stigmate

Volum îngrijit de SIMONA POPA,
fiica poetului

EDITURA **MARINEASA**
Timișoara, 1993



Str. Mureș nr. 34, Timișoara - România

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpșane
o claie de zări și-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să-ți pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pé toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Stigmate

Cântec de dragoste

Toamnele - berze și rațe -
pleacă și vin în agată...
Nimeni, nimic, niciodată
nu mi te smulge din brațe.

Lumea cu pașii în ceață,
ore și evuri de sânge,
nimeni, nimic nu te frânge,
veșnica mea dimineață.

Cosmosul lacom de stele,
valsul zăpezilor dulce,
nimeni, nimic nu te smulge
eternităților mele.

Cade vecia-n funinge,
moartea în lanțuri legată -
nimeni, nimic, niciodată,
Soarele meu, nu te stinge...

Clișeu

Spre zări de mari virginătăți
își umflă viața-aripile.
Tu, vântule,-n nisip i le
dărâmi: ridicule bucăți.

Spre poluri, albe pânze merg,
disprețuind falezele,
dar spintecând amiezele
se sparg, naiv, de-un iceberg.

Cum ard cu flacări de duh sfânt
credințele, revoltele !
Ce hâde sunt recoltele:
gunoaie, zdrențe și pământ...

Ah, sulița de cavaler
vor frânge-o toate morile -
și-n vânt spânzurătorile
cresc pentru cei căzuți din cer.

Cântec

De-o sută de ani, un munte năprasnic
pe pieptul meu își surpă granitul.
De-o sută de ani, în fiece noapte
trecutul mi-mplântă în umeri cuțitul.

De-o sută de ani, lipitorile roșii
îmi sug, îmi golesc sângele tot:
sunt amintirile, sunt amintirile,
nu mai pot, nu mai pot.

Ca o lintiță-aprinsă mi-acoperă trupul,
ca un vărsat, ca o ciumă...
Vino, tu, călăreț al tăcerii,
pe șeaua ta ia-mă și du-mă.

Să fie-armăsarul tău alb, fără pată,
și dulci copitele lui ca zăpada...
pe undeva trece, foșnind, cavalcada,
pădurile lacrimi să ne trimeată.

Clipei

lui Șerban

Nu, clipă, nu-mi ajunge setea toată
în mâini să-ți țin și să-ți cuprind tot darul.
Subțire ți-e, dar fără fund, paharul,
și n-am să pot să ți-l golesc vreodată.

Cu câte mâini să te cuprind mai bine?
Să mi te beau cu câte guri lihnite?
Copac de-aș fi, mi-aș împlânta în tine
flămânde rădăcini nepotolite.

Ești numai ramuri ce se frâng de poame,
ești numai lacrimi sau ești numai miere.
Nu aștri vreau. De tine mi-este foame.
Te vreau pe tine strânsă în panere.

Cum scârțâie Vecia din surcele,
cum gemi de fructe, pământeană clipă !
Ce rece-i turnul sprijinit pe stele,
cât de fierbinte sângele tău țipă !

Nu vreau catapeteasma, nici cetatea,
suite de mistrii muiate-n rană...
Mi-ești mult prea sfântă, clipă pământeană,
de dragul tău jertfesc eternitatea.

Cavalcadă

Te-am potcovit cu văzduh, tinerețe,
ca pe un mânz din poveste, sălbatec,
și te-am hrănit cu căldări de jăratec,
aripi să-ți ardă la șold, pădurețe.

Și m-ai purtat peste evuri și fluvii,
când sub galopuri striveai uragane.
Tunetul lung al teribilei goane
trântea la pământ cu fruntea heruvii.

Cum șchioapătă azi copita, cum plânge,
trec eu, strigoiul, pe-o umbră călare.
Un pieptene-azvârlu: hai, disperare,
munții ridică-ți cu vârfuri de sânge.

Leapăd o perie neagră și deasă:
zbârlește-ți, durere, pădurile cumplite.
O lacrimă-arunc: tu, râu de pucioasă,
umflă-te, umflă-te, lumea de-o-nghite...

Anteu

Nu-mi spăl obrajii-n aurori regale,
cu mustul fericirii nu mă-mbăt,
și nu-ngheț calme piscuri minerale
sub gloria seninului omăt.

Prind pe furtuni ventuza mea haină,
îmi frig, în lavă, talpa pân' la os;
din suferință beau cinzeaca plină,
trăscău amar, fierbinte, veninos.

Prin crâncenă durere sunt mai tare,
mai pur mă-nalț cu orice vijelie,
pun gura mea pe răni și sug vigoare,
și dumnezeu sunt prin melancolie...

Iar dacă uriașa-mi vâlvătaie
mi-o simt, cumva, că tremură, și dacă
văd aripa-mi, o clipă, că se-ndoaie
și marele meu clocot parcă seacă,

atunci mă rup cu ghearele, cu dinții,
cumplit izbesc călcâiul meu zeiesc
de lutu-nsângerat al suferinții,
și înc-o dată aripi noi îmi cresc.

Ca bozia...

Ca bozia de pe maidan, semeață,
lupt îndărătnic, fără cer și ploaie.
Cu brânciuri printre hârburi și gunoaie
fac loc pentru nemernica mea viață.

Și ca urzica sunt. Mă-ndes cu fierea,
cu ticăloasa mea amărăciune.
Ce dulci mi-s țepii când le știu puterea,
ce tare-s în superba-mi spurcăciune !

Călcat sub tălpi, mai iute dau semințe,
mai viu duhnesc când mi se smulge-o foaie...
Cresc, vrășmășit, mai dârz din umilințe -
ca bozia răzbat printre gunoaie.

Și ca urzica ies prin garduri sparte,
întărâtat de-o dușmănie sfântă...
Zdrobit când voi cădea în marea trântă,
îmi voi înfige țepii chiar și-n moarte !

Tifle

"Je pisse vers les étoiles,
Avec l'assentiment de grandes héliotropes"...
Rimbaud

Știu, veacul meu m-a dat pe ușă-afară
și continentul m-a scuipat în spații,
fiu deșucheat, zănatec pierde-vară,
pramatia supremelor dizgrații.

Nu-i ștreang să vrea, nici rug să se-ncumete
să-mi curețe mormanul de păcate.
Fosforescent de splendide stigmate,
mă strâmb la harta putredei planete.

Orgolios în răni incandescente,
ard, decăzut din timp și orizonturi.
Dărâm Olimp și rai cu simple ghionturi,
cu phalusul sparg zei și monumente.

Gonit de ev, scot limba peste leaturi,
gonit de cer, scuip astrele opace;

dar numai sânge pun în bobârnace
și lacrimi fierb în tifle și-n scuipaturi.

Rimbaud, te aprobau heliotropii
când stele tu spurcai și cer albastru...
Eu, cocoțat deasupra Europii,
trist urinez pe propriu-mi dezastru.

Aprilie

Ce taur tânăr soarele-n amiază,
cum îi palpită nările-nroșite !
Prin aer parcă fuge și nechează
un joc de mânji cu aur la copite.

Și-a dezgolit grădina, femeiește,
un pântec vegetal care tresare.
Azurul pur ca un himen plezneşte
în cosmica, vibrânda deflorare.

Iar noaptea se aud sunând în astre
galopuri mari și aspre, ca prin stepe...
Inima mea, mai ai trăsuri albastre ?
Mai crești și astăzi herghelii sirepe ?

Aprilie, zadarnic mai împrouri
porțile mele sparte și oloage.
Dau foc la grajdul putred cu mârțoage
și-arunc în flacări resturi de landouri...

Calfă la diavol

Calfă la diavol, ucenic la tâlhari
de-aş fi fost, în zănoagele crunte,
încă n-aş trece cu răni aşa mari,
cu semn de osândă pe frunte.

Gloata cu ură în juru-mi se strânge,
mă biciuie şuierături:
-De unde vii, spune, mânjit de sânge,
din ce turbate păduri ?

Hai, ticălosule, spune: poate
argat ai fost la strigoi ?
Poate-ai ucis la răspântii spurcate ?
Eşti plin de sânge şi de noroi...

Alţii-mi văd rana care zvâcneşte,
pipăie pieptul meu ars de fier.
-De unde vii ? Cine ţi-a rupt carnea-n cleşte ?
În ce drăcesc atelier ?

Trec printre ei, înalt și străin,
îmi curg boabe roșii pe față.
-De nicăieri eu nu vin.
Vin numai din viață.

Rugul spre stele

Voi zice-ntr-o zi: - Veniți, haite haine,
toți cei cu răni sub clavicula stângă.
Smintiților, magilor, veniți după mine,
într-o zănoagă adâncă...

Și-acolo, în fundul râpei posace,
cu dezmățatele gloate
un rug de găteje voi face,
înalt ca un turn de cetate.

Voi spune-apoi: -Dezlegați-vă rănile slute,
să curgă pe vreascuri, cișmele.
Sângele nostru să întărâte,
viu ca petrolul, rugul spre stele...

Și haita și-o smulge cârpele sfinte,
și rănile-or gâlgâi prin cămașă.
Rugul, zbârlindu-și chica fierbinte,
va-ntrece pădurea trufașă.

Și-oi spune iar: -Prea slab focul arde.
Până la astre sunt spații cumplite.
Mai trebuie sânge, bietelor hoarde,
vârâți în rană cuțite...

Și haita-o s-asmută vâlvoarea grozavă
mai sus de munții semeți,
sus, pân' la zborul de șoimi și ereți,
rotitor pe sub slavă.

Plângând, am să strig: -Ah, gloată nătângă,
mai trebuie sânge, mai trebuie fiere.
Rugul mai cere, mai cere încă,
inimile noastre le cere...

Și gloata nebună din piepturi își scoate
ruptele inimi, pe rug să le pună.
Atunci, focul nostru năprasnic va bate
cu fulgere cerul, ca o furtună.

Sălbatec, pe boltă vor arde cicloane...

Jos, scrumul cărnii pe rug se va strânge,
dar, sus, peste noi, hrănite cu sânge,
stelele vor fi milioane...

Lupoaica

Singur strigam. Nimic împrejur.
Cetăți se surpau. Cădeau foișoarele.
Se-ascundeau în pământ, de mine, izvoarele.
munții fugeau în azur.

Am căzut în genunchi: -O, Părinte !
Sus, ghețuri crunte, de nepătruns.
Mi-am pogorât privirea fierbinte:
-Omule, frate !... Nici un răspuns.

Cu strașnic glas am făcut rugăciune:
-Dragoste, dragoste, nici tu nu m-auzi ?
Geamătul meu, ca o sălbăticiune,
s-a pierdut prin codrii ursuzi.

Și-am urlat în tăcerea de cremene,
strivit de singurătăți:
-Cui mă lăsați, Doamne, Dragoste, Semene,
Și voi, ape, munți și cetăți ?

Nimic. Numai pietre-ascultau, încleștate.
Și, deodată-a țâșnit din ruine
o lupoaică zbârlită, cu ceață pe spate
și s-a târât lângă mine.

Mirosea a păduri, a sânge, a stele,
ochii ei groaznici devorau totul,
dar s-a lungit lângă gleznele mele,
punându-și în palma mea botul.

Și nu știu cum mâinile mele neghioabe
au prins să dezmierde lighioana culcată.
-Cui mă lăsați ? am gemut înc-o dată...
Atunci, ridicându-se-ncet de pe labe,

fiara-a crescut mai înaltă, mai vie,
și m-au fript ochii ciudatei jivine:
-Zadarnic mai chemi. Mi te-au lăsat mie.
Sunt Deznădejdea. Rămân cu tine.

La judecata din urmă

Gonit prin smârcuri imunde
asemeni unei bestii turbate,
cu tâmple găurite, cu orbite afunde,
cu mușcături de vânturi pe spate,

rupt ca un steag, sfărâmat ca o stemă,
sfâșiat de bice ca furul-
așa voi sosi la Judecata Supremă,
sângele meu să-Ți mânjească azurul.

Clar vei luci sub zăpezi boreale,
vânăt de răni Ți-oi veni dinainte.
Rece vei sta în gerul gloriei Tale,
eu, ca durerea, fi-voi fierbinte.

Privirea Ta va fi spadă-nghețată,
când glasul Tău din genună va crește:
-Omule, haide, vorbește,
e marea ta Judecată...

Atunci voi cădea pe-naltele trepte,
pe buze c-un zâmbet de sânge, inert:
-Pentru toate rănile mele nedrepte,
eu, Doamne, Te iert...

Stigmate

De sute de ori ai murit pentru mine,
pe cruce, sub gloanțe, în spânzurători.
Mai noi înviau gunoaiele mele,
de câte ori veneai ca să mori.

Te-ai frânt pentru mine zadarnic,
sângele Tău n-a putut să mă spele.
Întreagă fântâna Viteesbei
n-a folosit leprei mele.

Ca să mă scufund în mocirle,
Te ridicai din morminte...
Te făceai cântec, lumină și pâine,
ca să-Ți ies fiară-nainte.

Și-ai suit Dragostea: rug până-n stele.
-Vindecă-te-n marile-i flacări, mi-ai spus.
I-am stins vâlvătaia sub talpă
și-am vânturat cenușa-n apus.

Mi-ai întins fructul, am căutat viermii,
zboruri mi-ai dat, am cerut gheare,
și Ți-am vărsat paharul cu zâmbet,
ca să mi-l umplu cu lacrimi de sare.

Divin Inginer, ai zidit peste mine
Nemărginirea, ca o arcadă:
-Iată Eternitatea, a ta e...

Și-am ales clipa schiloadă.

Mai

Rupând zăgazu-acestor aurori,
minunile, o, Doamne, ale Tale
se-aprind: incandescențe vegetale,
se umflă: inundații de culori.

Furtuni de flori și tunet de păstăi.
Incendii de parfum ne devorează.
În flacări verzi salcâmii explodează,
se sparge liliacu-n vâlvătăi.

Sub marele, supremul Tău viol,
cedează, se descheie inerția,
și pietrele-și dau Ție fecioria,
cu muierească lene de trup gol...

Un semn Tu faci, și bălegarul slut
miroase-a rai. Zâmbești peste coline,
și mlaștinile urcă-n cer, la Tine...

Și numai sufletele oamenilor put.

Mândrie

Nu cu brățări la glezne goale, Viață,
nici dănțuind din pântec mi te-am vrut.
Rotundu-ți șold să-l lunec sub sărut
nu mi l-ai dat, nici aspra ta dulceață.

Din unduire și din moliciune
nu te-am dorit făcută, ci din bloc
de silex și din fier trecut prin foc,
ne'nduplecată, dură spurcăciune...

Și te-am vrut rea și aprigă și tare,
potrivnică în drumul meu viteaz.
Pumnu-n obraji și brațul pe grumaz
ți le-am simțit, în loc de dezmierdare.

Căzut, n-am zăbovit în praf. Ca fiara,
țâșnit-am mai turbat ca-n alte dăți.
Dureri n-am milogit, nici voluptăți:
ți le-am prădat cu dinții și cu gheara.

Căci lacrimi ori surâsuri, în panere,
nu te-am rugat să mi le cari în dar,
ci smulsu-ţi-le-am crunt ca un tâlhar,
întărâtat la jaf şi despuiere.

Decât ibovnică, te-am vrut duşmană
în încleştarea luptei, piept la piept,
crescuţi năprasnici faţă-n faţă, drept,
cu-ntreg cuţitul răsucit în rană.

Tu m-ai urât şi te-am urât de-asemeni,
fără să ierte unul pe cel'lalt.
Împreunarea noastră în asfalt
a fost, şi-n tuci, şi-n fulgere de cremeni.

Şi dacă-n urma trântei îndrăzneţe
beteag m-aleg şi sfâşiat şi rupt,
sunt mândru baremi c-am putut să lupt,
decât să-ţi ling călcâiele semeţe.

Pasăre stranie

În grea colivie
crește o pasăre stranie.
Uliu să fie ? Vultur să fie ?
Ce năzdrăvană dihanie ?

Oarbă e pasărea fără noroc,
oarbă, și toate le știe,
vede prin piatră și prin Vecie
și prin zăvoare de foc.

Surdă e pasărea, surdă,
și-aude prin fier
secolii lumii cum zburdă,
cum se deschid ușile-n cer.

Întunecată e, cenușie,
cu sure pene bastarde,
dar, uneori, arde, arde...
Toate le vede, toate le știe.

-N-aude, n-a-vede, pasăre stranie,
atotștiitoare, atotvăzătoare,
pasărea mea de pierzanie,
pasărea mea de scăpare...

Fugară din marea Tărie,
hotarul tău nu-i de-aici.
Singură mi-ai venit în robie,
și vrei zborul iar să-ți ridici.

În Țara ta boceai după mine.
În cușca mea, zbuciumată te frângi.
Dacă-ți dau drumul, te-ntorci la mine,
dacă te-nchid, plângi, plângi.

Și cântecul tău e numai jelanie,
jind după raiuri pierdute cândva -
pasăre, pasăre stranie,
pasărea mea, osânda mea, sfințenia mea.

Reazim

Când, zdruncinat de-o nouă vijelie,
îmi scapă de sub talpă viața-ntreagă,
când nici granitul nu mi-e temelie
și nici de astre să m-agăț n-am vlagă,-
ah, morții mei amari de sub noroi,
mă sprijin pe voi.

Dacă mă clatin, dacă mă-ncovoaie,
mi-ntorc spre voi auzul, în pământ.
Și dacă gheare-n flacări mă jupoaie,
însângerat, în morții mei mi-mplânt
flămânde rădăcini și sug
vigoare, sevă tare, din belșug.

Fântâni îmi sunteți, și grădini, de unde
scot miere, ca albina, și scântei.
Mă sui pe voi în înfloriri rotunde
cum suie vița pe aracii ei,
și-n cele patru vânturi ticăloase
îmi sparg ciorchinii rănii tămâioase.

La plânsul meu, la orice sfâșiere,
din pietre și din arbori scorojiți
ies ochii voștri ca să-mi dea putere.
În mine ca un sânge clocotiți,
iar eu, călcând pe moarte și pe ceață,
din morți trag forță pentru viață...

Piscuri mă mușcă, corbi îmi dau târcoale,
dar ce robust prin morții mei mă știu !
Peste dureri merg ca pe stârvuri goale,
și numai lângă morții mei sunt viu,
incandescent pe temelii de stei,
pe stânca mea, pe forța mea, pe morții mei !

Per aspera

Poate-n străfunduri fierb noroaie încă,
dar apele sunt noi și-mpărătești:
tu, suferință, mi le limpezești
și-mi faci vâltoarea pură și adâncă.

Monstru de lavă, dragoste și ură,
eu mă dizolv în marea-ți claritate.
Titan de pofte și impietate,
prin tine mă fac lacrimă, din zgură.

Topit oglinzii tale încleștate,
simt cum îmi cade carnea tot mai mult
în oceanul tău fără tumult,
sub transparențe de eternitate.

Precum un clopot scufundat în mare,
mi-ascult pierind în tine greul lut,
cu sunet stins, tot mai afund, mai mut,
în limpezimea ta absorbitoare.

Fără de freamăt, fără îndârjire,
rămân pe fundul tău aurifer,
și apele-ți se fac deasupra-mi cer,
în verdea lor fecundă împlinire.

Sus, în văzduh, prind munții să tresalte,
mileniul se mută-ncet din loc,
și-ncep să văd cu stranii ochi de foc
prin strălucirea rănilor înalte.

Și limba mea, cu nelumești silabe,
vorbește-n grai de lacrimi aurit
cu veșnicii ce ard necontenit
și cu furtuni ce încă dorm pe labe...

Cântec simplu

Mi-au fost pomii plini de fructe.
Ce-am cules ? Cu ce-am rămas ?
Palid, trec la mare ceas
pe fragile viaducte.

De-au fost strânse în panere
sau uitate viermelui,
miezul lor tot nu-l avui,
numai abur și părere...

În fântâni cu fund de-aramă
las un rai întreg răsfrânt.
Cu ce plec ? În ce veștmânt ?
Numai zdrențe, numai scamă.

Jos, pe alții îi așteaptă
noi grădini și noi fântâni.
Ce-am cules ? Ce duc în mâni ?
Tot mai gol, mai sui o treaptă.

Sus, din pragul meu de sânge,
palma încă tot ar vrea
să mai ia un rod în ea...
Cine-o stinge ? Cine-o frânge ?

Apoi, tâmplele-mpăcate
intră-n fumul tot mai des...
Ce rămase ? Ce-am cules ?

Pentru alții, toate, toate...

Ce dragi îmi sunteți

Ce drag mi-ești, aprigule țărm de piatră,
când spargi talazul, când l-arunci pe spate.
Ce dragi îmi sunteți, gresii încleștate:
vânturi vă mârâie, furtuni vă latră,
ci toate, toate
se trag înapoi,
rupte de voi.

Ce dragi îmi sunteți, pădurilor,
zmeoaicelor, răsuciturilor,
vâlvoaielor și neînfrântelor
de trăznetul tuturor trântelor.

Dragi îmi sunteți, pădurilor.
Cade o creangă ? Crește-o tulpină.
Crapă un trunchi ? Ies o sută,
mai crâncene în rădăcină,
mai gata de luptă,
mereu începută,
neîntreruptă...

Și voi, dragi îmi sunteți, torente de munte,
ce nu știți opreliști vreodată,
și voi, râpe crunte,
semețe în pândă holbată,
și pe voi vă iubesc, mărăcini,
cu țevile voastre posace,
țepeni, puternici, haini,
numai fiere și ace.

Dragi, dragi îmi sunteți, puhoiule,
stânco, spinule, pomule...
Ci mult mai drag decât toate,
tu îmi ești, omule.

Mult mai drag îmi ești, omule,
decât pădurile, râpele, cremenea.
Nu-i una ție asemenea,
nu-i una ca tine de tare,
în sfâșiere și-n disperare...
Nici una nu știe, ca tine,
că moartea vine.
Nici una nu poartă, ca tine,
cumplitul ei sâmbur aprins
în marele-ți suflet ne'nvins.

Pietre, păduri și genuni n-o așteaptă
în neștiința lor înțeleaptă.
Numai tu, numai tu, cel mai tare
în calma ta sângerare,
numai tu, numai tu porți
gândul teribilei morți...

De-a pururi în tine rămasă,
te frige cu miez de pucioasă.
O simți, dogorind, ne'ncetat,
în pieptul tău fulgerat.
Îi duci, împăcat, în tot locul,
veninul și focul.

O știi, o auzi: e în tine,
Te suge. Te seacă. Te bea...

Și totuși, amarele-ți tâmple senine
încă le reazimi de-o stea.
Și totuși, omule, dragule, sfântule,
încă zâmbești, încă mai cânți,
și rănile tale cu cântul le
ungi, și cu mierea aștrilor frânți.

Tu, numai tu, ești cel tare.
Stânca, pădurea, genuna,
ca tine nu e nici una...

Numai tu, numai tu, cel mai tare,
crești moartea în tine întruna,
numai tu, cel mai tare,
zâmbind, duci sub tâmplă grozava dogoare -
și-n sfâșietoarea ta împăcare,
singur, pe drumu-ți fierbinte,
viteazule,
o porți înainte...

Nu-s fluvii sub zări

Nu-s fluvii sub zări ca fluviile mele
de vitriol și de fiere umflate,
nici flacări nu sunt, cu limbi mai spurcate
de cum deznădejdile mele.

Cum nu-Ți sar, Doamne, stăvilarele-n cer,
digurile Tale cum de nu crapă ?
Sufletul meu nu poate să-ncapă
nicăieri, nicăieri...

Aș arde pământul, aș seca mările,
dac-aș putea, dac-aș putea
să-mi vărs peste lume vipia rea:
îndoiala și disperările.

N-ar bate grindeni, n-ar frige dogoare
ca sufletul meu, peste crestele lumii.
Prăpădul înecului, molima ciumii
n-ar fi mai pustiitoare...

Ci toate, toate, fluvii-otrăvite,
lave năpraznice le fierb în mine...

Fericit ești Tu, Doamne, în stalactite,
trimite-mi și mie ghețuri senine.

Unul, undeva, odată

Unul, undeva, odată,
mi-a zâmbit peste morminte:
-Ține spada mea fierbinte
și pe tâmple zarea toată.

Altul sta la o răspânte,
numai râs pe buze slute:
-Mi-ați trecut prin față sute,
toți cu spadele ne'nfrânte.

Unu-n cârji și-n grea tristețe
mă privea cum trec 'nainte.
A oftat fără cuvinte
și-a plâns mult, proptit în bețe.

Altu-n ochiul unei funii
m-aștepta, mâncat de vrăbii:
-Toți ne-am dus încinși cu săbii,
treci și tu ca noi, nebunii...

Garoafe

Pentru dragostea mea mă plec pe grădină
Numai garoafe mâna mea frânge.
Rezistă ușor, parcă nu vor să vină,
parcă au lacrimi, parcă suspină,
parcă sunt numai rană și sânge.

Dar, poate, nu smulg tulpini astă-sară,
poate culeg mâinile celui de ieri,
care, la fel, pe grădini se plecară,
rupând flori de sânge cu rană amară
pentru iubirea lui mare de ieri...

Și tu, cel de mâine, tu, poate, vei frânge
nu lujere moi, ci mâna de-acum
cu care-am cules garoafe de sânge...
Și tu, cel de mâine, flori roșii vei strânge
pentru iubirea ta mare de fum,
pentru iubirea de fum...

Ştiu de ce toamna...

Ştiu de ce toamna a sânge miroase:
ea s-a plecat peste mine
şi mâinile ei, lunecându-mi pe oase,
pline de sânge s-au retras, pline.

Ştiu de ce apele verzi au atâtea inele:
pe fundul lor zac leşuri umflate,
speranţele şi-au legat de gât pietre grele
şi s-au înecat, toate.

Ştiu de ce luna pare o rană:
prea mult s-a uitat la inima asta.
Ştiu că fiece stea are lacrimi pe geană,
dacă îmi pipăie coasta.

Peste tot, toate, totdeauna, mi-arată
-toamna când sângeră, steaua când plânge-
că viaţa aceasta, încă o dată,
e numai lacrimi şi sânge.

Reminiscență

Inimă, inimă, mai ai izvoare ?
Din stâncile tale uscate
undă clară nu mai tresare ?
Nu mai curg nestemate ?

Ah, dacă pumnii mi-aș umple
cu tânără apă prioră,
zâmbet mi-ar curge pe tâmple,
mi-aș spăla fața cu auroră.

Lăut în fântâna rotundă,
treanța mi-aș arunca în țărână,
făt-frumos aș crește din undă
și din răni lepădate-n fântână.

Mi-aș fluiera zăvozii să vină,
să-mi rupă-ndoiala cu dinții.
Cum i-aș tăia șapte limbi de jivină
scorpiei suferinții !



Dar nu. Stâncile tale se bat în capete,
inimă, inimă cu pietre aride.
Nu-mi dai să beau. Setea-ncepe să scapete,
și tâmpla se-nchide.

Avem în noi

Avem în noi, adânc în noi,
pe crengi deschise-n infinit,
răni noi ce încă n-au rodit,
ca niște muguri triști și goi.

Abia simțim că s-au ivit
și așteptăm c-un jind ciudat
să spargă-n fruct înveninat,
ca să ne doară mai cumplit.

Flămânzi pândim cu lacom dor
culesul ramurilor, când,
amare coșuri încărcând,
vom sângera de pârga lor...

Și-avem în noi răni vechi și reci,
ce-ar vrea s-apună-n piept, tihnit,
noi le-asmuțim necontenit,
nu le lăsăm să moară-n veci.

Le scormonim, le cerem iar
recolta lor, veninul tot,
înfricoșați că-n vechiul ciot
s-ar stinge darul lor amar...

Din umbra rănilor de ieri,
din răni ce-n muguri încă zac,
înfrângeri scoatem ca un leac,
și noi fertile învieri.

Hiena

Zilnic, noi leșuri, zilnic, morminte
și noi dărâmări se adună în mine,
mormane adânci de moloz și ruine,
spinări de cenușă fierbinte...

Cum de mă-ncap atâtea dezastre ?
Cum poate lutul să le mai poarte ?
Nu-s nici pe fundul mărilor moarte
mai largi cimitire albastre.

Ar trebui să aud cum se urcă,
din fund, numai vaiet amar de prăpăd.
Funinginea mea s-ar cădea să o văd
cum toate le-ntunecă, toate le spurcă...

S-ar cuveni, năpădit de cenușă,
să urlu, sub moartea mereu începută...
Ascunsul meu tunet, surparea mea mută
le-ascult încleștat într-o mare cătușă.

Dar, noaptea, ca hiena eu scormon în mine,
-poete nemernic, hrănit cu morminte-
și, lacom, din stârvuri și gropnițe sfinte
rup halcă cu halcă,
și mă simt bine...

Cavalcadă

În tunet lung de mare trapăt,
pe armăsari de-aramă grea,
gonind să-nvingă pân' la capăt,
înalți, cu pumnul pe prăsea,
atâția trec și râd că șchioapăt
în urma lor, pe gloaba mea,
în urma lor, pe gloaba mea.

Galopul lor înghite poște,
potcoava sparge cremenea
ori scoală smârcul să mă-mproște
cu smoala-i putredă și rea,
că m-au lăsat cu zeci de poște
în urma lor, pe gloaba mea,
în urma lor, pe gloaba mea.

Nu-i poticnește-n drum nici sete,
nici răni nu-și spală la cișmea,
nici munții nu le stau perete...
Eu cad în fiece vâlcea,

las zdrențe-n fiece scaiete,
julit, mă urc pe gloaba mea
și plec din nou pe gloaba mea.

Dar cum fug cetele buimace
spre nicăieri, spre nimenea,
se-nfundă goana în băltoace
și pică unul, frânt din șea...
Pe lângă șanțu-n care zace,
eu trec la pas, pe gloaba mea,
în urma lor, pe gloaba mea.

Apoi, pe rând încep să cadă,
le sună zaua-a tinichea...
Eu n-am nici zale, n-am nici spadă,
dar cred într-un crâmpei de stea -
și-n timp ce corbii vin să-i roadă,
leg altă rană c-o basma,
și trec încet pe gloaba mea,
'naintea lor, pe gloaba mea.

Ne vom întoarce într-o zi

Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se-ntorc din nori
sau cum se-ntoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi...
Și cei de azi cu pașii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simți
cum vom pătrunde-ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
ușori, ținându-ne de mâni,
toți cei de ieri în cei de-acum,
cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noi
și-n cântecul pe care și-l
vor spune alții, după noi.

În zâmbetul ce va miji
și-n orice geamăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sămânță-n taina lor.

Noi, cei pierduți, re'ntorși din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne-napoiem și-n disperări,
și-n răni ce-n piepturi se ascund.

Și-n lacrimi ori în mângâieri,
tot noi vom curge, zi de zi,
în tot ce mâine, ca și ieri,
va sângera sau va iubi.

Înaltule, neîmpăcatule

- Unde pleci iară, tristule,
înaltule, însângeratule ?
Căile țării de-a lungul, de-a latul le
cutreieri, neîmpăcatule...
Unde te duci, unde te duci
cu pașii năluci,
cu ochii adânci, tâmplele-n vânt,
mâinile lungi ca de sfânt ?

- Mă duc să vorbesc pietrei mute
și apei limbute,
vântului, lunii mirate
și umbrelor nedescuiate
și tainelor neîncepute
și stelelor reci, nepătrunselor,
și ierbii, și frunzelor;
lumii, văzduhului, le-oi cuvânta
despre inima ta...

-Tristule, 'naltule, neîmpăcatule,
inima mea, inima mea
cine s-o știe, cine s-o vrea ?
Frunzelor dese
ce să le pese ?
Iarba zăludă
cum să te-audă ?
Piatra și luna
n-au vreme, nici una.
Nici umbra, nici taina, nici apa
n-or să-și ridice pleoapa.
Nici vântul, nici stelele multe
n-or să te-asculte.

-Ba, de-oi vorbi despre inima ta,
frunzele toate s-or legăna,
vântul cu fruntea în palmă va sta.
Apele-or da în răscoale
cu clocotul inimii tale;
vechile gresii s-or strânge,
cu inima ta se vor frânge,
și iarba va fi lacrimi și sânge.
Văzduhul întreg va tuna,
ca inima ta;
Umbrele, nedescuiatele,

și-or smulge lăcatele;
Tainele, măiestrele,
și-or deschide ferestrele;
din reci foișoare
stelele au să coboare,
și lumea toată va fremăta
de inima ta...

-Du-te, du-te, neîmpăcatule,
dar nu mai spune la nimenea
că duci în tine inima mea.
Du-te și glăsuie vântului
că inima asta e-a lui;
spune stâncii de stei
că e inima ei;
spune că e inima lor
umbrelor, tainelor, apelor,
și spune lumii întregi
că inima ei o dezlegi...

Căile bate-le, bate-le,
du-te, aleargă mereu,
înaltule, neîmpăcatule,
cântec al meu.

Oglinda

Greu osânditul meu chip,
ce hârb de oglindă mi te răsfrânge...
Un obraz râde, celălalt plânge,
azur e unul, celălalt sânge.

O, dacă zâmbește, ca-n basm, jumătatea
de chip, în lumina cioplită,
oglinda e pură ca eternitatea,
ca fundul mării palpită,

atunci sunt văzduh și bazalt,
m-ating de astre cu fruntea
și cred în mine și calc înalt
cu toată vlaga, pe toată puntea.

Dar când obrazul meu strâmb se arată,
pocit de neliniști, de lacrimi leoarcă,
oglinda se face mocirlă toată,
și sângeră, parcă.

Nu mai am zări, nu mai simt temelie,
ce pipăi se mută și fuge,
năluca mea fără cer se subție
și smârcul oglinzii mă suge...

Și iată se-ntoarnă cealaltă față:
oglinda fulgeră, mă-nalț puternic
ca să-mi văd iarăși obrazul de ceață
în fierea oglinzii, mai slut, mai nemernic.

Și așa, între zâmbet și sânge,
credință îmi scald și-ndoială,
chip blestemat ce surâde și plânge
în cioburi de aur și smoală.

Cântec din ancoră

Cât vă urăsc, odgoanele mele.
Cum pute cloaca lagunii...
Mi-au putrezit și catarguri, și vele,
se urcă mucegaiul pe funii.

Ptiu, scuip pe tine, cârmă beteagă,
de somn puhăvită și lene.
Mi-e silă de țărmul care mă leagă
în mlaștini ca niște gangrene.

Crunt mă scârbesc așteptările mute
în lâncedul golf leșiatic.
Urăsc resemnările, urăsc sălbatic
fericirile dulci și stătute...

Rupe-te, ancoră ! Vreau vânturi potrivnice,
vreau ape năprasnice, valuri cu creștete.
Sculați-vă, pânze bicisnice,
nemernică proră, trezește-te !

Umflați-vă, mărilor, mușcați din mine,
dă-mi libertatea, adormitule țărm...

Decât somnul putred în funii, mai bine
de stânci și ghețari să mă sfărm !

Circuit

De iadul rănilor fecunde,
de dulcele, grozavul rug,
ascunde-m-aş, nu m-aş ascunde,
fugire-aş şi n-aş vrea să fug.

Veninul tainelor l-aş stoarce,
aş vrea să-l sec şi să nu-l sec.
Întoarce-m-aş, nu m-aş întoarce,
plecare-aş şi n-aş vrea să plec.

Vreau veşnicii să mă răzbune,
când moartea-mi dă mereu ocol.
M-ascund în clipă de genune,
de groaza clipei fug în gol.

De umbre şi năluci mă leapăd,
apoi le cer îngenuncheat
şi muşc, cu foame, de la capăt,
din ce-am urât şi-am blestemat.

Noiembrie

Noiembrie, ne-asemănăm în toate:
ne despoiem, ne scuturăm de noi...
De-acum, mai multe bălți, mai mult noroi,
în loc de scumpe zdrențe-nsângerate.

Noiembrie, acest sfârșit nu doare
cât doare lungul jind nepotolit
după minunea rănilor amare
ce crăngile de ieri ni le-a sfințit.

Cum străluceam, odată, laolaltă,
de sângele ce gâlgâia din foi !
Era în noi o sfâșiere 'naltă
și aurul atâtor frângeri moi...

Nu mai trezi nici răni, nici rămășițe,
nici inima să nu o mai atingi.
Și taci. Pe străzi, ca niște școlărițe,
se joacă amintirile, cu mingi...

Victorii negre

În orice zi, la orice pas,
murim puțin, murim mai mult.
Cu cât părem mai viu tumult,
cu-atât apunem ceas cu ceas.

Ne credem stânci, ne vrem granit,
nu știm ce viermi profunzi ne rod.
În viața ca un rumen rod
stă miezul morții, viermuit...

Ca niște fluvii clocotim,
înspumegați, trimfători -
nu bănuim că sub vâltori
nu-nfrângem viața, ci murim.

Cu pieptu-n platoșă-ncleștat,
cu pumnii pururi pe hanger,
pe dinăuntru, pe sub fier,
murim adânc, ne'nduplecat.

Aprindem frunți de heruvim,
și moartea coace-n umbra lor.
Murim când fremătăm de zbor,
când mângâiem un crin, murim.

Și-n dragostea ca un șuvoi
când ne sfințim și vis și lut,
cu fiecare sfânt sărut
mai cade-un strop de moarte-n noi.

Se duc furtunile și vin
ori fierb revoltele în glas,
în orice zi, în orice ceas,
murim mai mult, murim puțin...

Dar noi, în inimi dac-am strâns
izbânda unei zile vii,
zâmbim c-am mai învins o zi,
în loc să izbucnim în plâns.

Ce tare sunt, Doamne

Ce tare sunt, Doamne, ce tare !
Nu m-ai cruțat niciodată.
Ai pus îndoieli să mă bată,
mă-nșfacă neliniștea-n gheare,
mă mușcă sila de beregată.
Dar din pieire și disperare
zvâcnesc de fiece dată.

Tare sunt, Doamne, tare.

M-afund dintr-o baltă-n cealaltă,
dar fierea lor nu mă-ngroapă.
Din fiece ruptă otreapă
urc iar pe catarg pânză 'naltă.
Mai tare-s când prora mea crapă,
mai pur când veninul mă sapă,
mai albă fruntea mea saltă
din fiece baltă.

Tare sunt, tare...

Ar trebui să urlu sub lavă,
să pier în nemernicie.
Și, totuși, viața mea știe
să rabde mocirla grozavă;
nimeni ca mine nu-nvie
din scârbă, din viermi, din otravă,
nimeni nu trece asemenea mie
prin iad și prin slavă.

Tare sunt, Doamne. Nu mă-nspăimântă
nici biciul, nici moartea, nici hăul.
Rănile mele sunt ca trăscăul,
mă-mbată, mă înfierbântă...
Sânger, și carnea mea cântă,
vin urile ca fierăstrăul,
și ziua mea crește din trântă,
fierbinte și sfântă...

Tare sunt, Doamne, tare.

Osândă

La început a fost Somnul.

Dar Tu, Hainul, Tu, Domnul,
mi-ai dăruit Diminețile.
De-atunci, întorc întrebările pe toate fețile,
fug după taine, le pipăi chinul.
Tu, Domnul, Și Tu, Hainul,
mi-ai furat somnul și ceața,
și-n schimb mi-ai dat Dimineața,
spinii, veninul...

La început a fost Cuvântul,
la dreapta Ta ca să stea.
La început a fost Cuvântul.
Dar Tu mi-ai dat mie fântâna lui rea,
și Cuvântul a fost pierzania mea.
De atunci, aș tot bea,
nu mă mai satură nici o cișmea,
nu-mi mai tihnește pământul,
mă spânzur de fiece stea

și ne'ncetat îmi scormon mormântul
c-un vârf otrăvit de nuia.

La început a fost Cuvântul,
osânda mea, pierzania mea...

Doamne, de când mi l-ai dat,
mă perpelesc pe sute de plite,
mă tai în neliniști ca în cuțite,
mă urc pe cruce necontenit.

Sunt, Doamne, ca Tine, nefericit.

Apa mea s-a schimbat în dogoare,
inima mea s-a umplut de jivine,
ziua mea s-a făcut gheare,
dragostea mea, mărăcine.

Sânger, Doamne, seamăn cu tine.
Cum Îți urăsc mila și darul,
cum Îți blestem otrava, pojarul,
și crucea și cuiele toate,
Sfințeniile Tale însângerate !

Ia-Ți înapoi grozava urgie,
mă lepăd de stemele Tale.
Nu vreau să fiu asemenea Ție,
nu vreau azurul să mă-nvenine,
nu mai vreau să mă răstignesc lângă Tine.

De-ajuns de când sânger -
nu mai pot să fiu Înger !
Ia-Ți înapoi Dimineața,
ia-Ți înapoi darul sfânt,
îngrozitorul Cuvânt,
stigmatul de aur și fiere...

Dă-mi, Doamne, Marea Tăcere.

Renunțări

Ah, renunțările dintâi,
cât de amare ne-au părut!
Acum ne-ntoarcem spre trecut
cu ochi uscați ca de momâi.

Ieri am gemut în nopți adânci
pe visul tânăr doborât...
Azi ne mirăm c-am plâns atât
pentru nălucile de-atunci.

Surparea primelor lumini
de ne-a durut ca un blestem,
cu-ncetul ne-am deprins s-avem
în piept mormane de ruini.

Cu răni închise-n noi, treptat,
cu pânze smulse ne'ntrerupt,
ne-am tot desprins și ne-am tot rupt
de-un țărm mereu mai scufundat...

Azi suntem numai mari grămezi
de părăsiri și sfâșieri,
dar naufragiul de ieri
ni l-au tot nins, prin timp, zăpezi.

Obișnuiți să bem venin
și să jertfim în orice zi,
zvâcnim și-acum de nostalgii,
dar lacrimile nu mai vin.

Și dacă-nfrângeri vechi nu mai
ne dor cernind și-acest apus,
noi ne-amintim că-n ele-am pus
un strop de sânge și de rai...

Din ce în ce, cu umăr frânt,
cu zâmbet tot mai obosit,
lăsăm în vreme ce-am iubit
și plânsul care ne-a fost sfânt.

Tot renunțând la câte-un vis,
tot părăsind țel după țel,
ne rupem ultimul inel
de cel din urmă paradis.

Călătorii

Sumatra, Java, Mozambic,
ce lung vagabondaj marin
visat în jilț, lângă cămin,
cu prora-nfiptă în nimic...

Plutind pe-un ocean ascuns,
de câte ori n-am cucerit
minuni spre care n-am pornit
și țări la care n-am ajuns.

La un tribord incandescent
ne-am tot întors și ne-am tot dus
cu astre pe catarguri sus,
cu frunțile pe firmament...

N-am navigat decât în vis,
n-am ancorat decât în dor,
și, uite, ce spărturi ne dor
și pânzele ce rupte ni-s !

Și tot din jilț ne-am pus armuri
ce n-au lucit decât în duh,
și-ncinși cu săbii de văzduh,
ne-am dus aprinși de aventuri.

Printre fantome și păreri,
superbe lupte-am dat în jeț,
spărgând cu umărul semeț
cetăți ce n-au fost nicăieri...

Înfrânți, și n-am căzut deloc,
zdrobiți, și-o luptă n-am pierdut,
nicicând n-am sângerat în lut,
și suntem numai răni de foc...

Cu vele smulse ne-am retras
în golful rănilor de-acum,
și, totuși, ce suav parfum,
în sânge încă ne-a rămas !

Și astăzi chiar mai dorm în gând
vechi lupte sau călătorii,
mai dulci în umbre și-n stafii
cu cât nu le-am trăit nicicând.

În piept cu spectrele lor seci,
-Suez, Azore, Mozambic-
murim cu-acest sublim nimic
în fața sobei noastre reci...

Suflete, îți dau târcoale

Când cu-aceeași întrebare,
suflete, îți dau târcoale,
cheia lacătelor tale
n-o găsesc prin buzunare.
Ce blesteme ori scumpeturi
le-ai plătit în ladă, vrafuri ?
Parcă prăzi ar fi și jafuri,
încuiate în sipeturi.

Tot aștept să fac să sară
lacătele-ncremenite.
Cu-ntrebări și cu ispite
ciocănesc pe dinafară.
Lampa mea de foc îngheață
încercând să te străbată.
Fruntea pare și mai beată
când te pipăie prin ceață.

Sparge-mi-te-aș, și n-am vlagă,
scotoci-te-aș, și n-am cheie.

Nici c-un vârf de curcubeie
nu-ți pot smulge taina-ntreagă...

Dar tu, uneori, în treacăt,
tragi zăvoarele amare,
ca să văd ce-ncrâncenare
și ce munți se zbat sub lacăt.

Singur lași câte-o minune
să țâșnească-afar' din ladă:
vreo aripă de zăpadă,
sau vr'un plisc de spurcăciune.

Câte-o lacrimă afundă
ca prăpastia grozavă,
câte-un vis care inundă
lumea, până sus în slavă.

Câte-un fluviu de ură,
câte-un smârc de mișelie,
câte-un dor de veșnicie
ars în steaua cea mai pură.
Vr'un cocor sau vreo năpârcă.
Vr'un urcuș, vreo-ngenunchiere,
sau vr'un crunt văzduh de fiere

cu tot zbuciumul în cârcă...

Fulgere și uragane,
sfâșieri de sânge leoarcă,
tu le scoți din ladă, parcă
rotunjite sub ciocane.
Cine raiul vru să-l mute
și prăpădul tot, în tine ?
Dau ocol și nu văd bine,
toate lacătele-s mute.

-Taci. În lada-mi ferecată
doarme Dumnezeu, sub cheie.
Numai El îți dă crâmpeie,
când se scoală, câteodată...

Pe unde-au călcat cuvintele mele

Pe unde-au călcat cuvintele mele
s-au făcut pietre și trunchiuri de brad.
Nu le clinti: sunt aspre și grele,
nu, nu le smulge: au rădăcini până-n iad.

Fost-a ca vorbele mele să fie
gresii amare și crăngi cu zimți.
Ah, lume, frunzișul meu te sfâșie,
pietrele mele te rup în dinți...

Mi-am pus în ele chin, disperare
și toată năpasta și sângele tot
și toată drăceasca mea răzbunare,
din iadul meu când o scot.

Au să rămână grozave, de pomină,
bolovani îndârjiți, turbate păduri,
cetini cu izul ca țuica de comină,
stânci încruntate de uri...

Pe unde-au călcat cuvintele mele
sunt numai pietre și brazi și poteci.
Frânge-te, vântule, când curgi peste ele,
umple-te, lună, de sânge, când treci.

Nostalgie

Din jindul meu de acum
de tot ce mă frige și seacă,
de tot ce nu mă împacă,
de anii aceștia de fier și bitum
pe care nu pot să-i sugrum,
de toată neliniștea care suspină
și mă-ntărâtă și mă-nvenină,
Tu, Doamne,
Tu ești de vină...

Tu ești de vină.
Mi-ai deschis, altădată,
Veciile tale de nestemată;
Ți-am mușcat din genune
ca din piersici, ca din căpșune;
mi-ai spus: bea lumină,
și-am băut, simplu, ca o jivină,
și-am mângâiat stelele Tale
pe coapsele lor virginale...

Știu, Teribilul Înger
a ferecat poarta cu drugi.
N-o mai urnesc nici cu rugi,
nici cu plânsete, nici cu topoare.

Și ușa asta mă doare...

Privește-mă, Tată:
arăt în sute de feluri,
numai fețe de sânge și piatră.
Viața mea toată
se zbate-n ciment și-n oțeluri;
în vise, în țeluri,
stă o gangrenă ciudată,
și-n inima mea blestemată
sunt numai măceluri,
pe mâini măceluri,
pe glezne măceluri.
Reaua Ta Ușă semeață
rămâne de gheață.

Cum tânjesc, cum mă chinuie
amintirea de ceață
a Porții închise pe viață!...

Lumina de azi ca veninu'e,
pâinea de azi ca veninu'e,
și, uite, mă-nhață
ca niște cățele, ca niște dulăi,
îngerii vineți ai Tăi.
Am învățat lacrima, am învățat zgura,
am învățat cântecul, am învățat ura
și dorul plecării departe
și spaima de moarte.
Ci, peste toate tresaltă,
grozavă, înaltă,
cu turnuri amare,
cât o biserică grea de funingine,
marea pecingine:
Deznădejdea cea Mare.

Îmi trec prin suflet funiculare,
trenuri gonesc prin artere,
încarc pacheboturi cu fiere,
rănile mele au sute de volți,
pun foamei mele gheare și colți,
torn urletul meu în tipare -
și pururi mă uit către bolți,
spre Ușa cu drugi și zăvoare...

Doamne,
în somnul meu treaz,
deschid fereastra spre Veșnicie,
m-agăț cu unghiile ca de pervaz,
și gem: vreau simpla mea Bucurie,
vreau Fericirile goale
de după zăvoarele Tale!

Ah, cum aș sparge cu dinamită
Ușa Ta plumbuită!

Din aprigu-i jind,
pe ruguri de lacrimi m-aprind,
scot din baroase și nicovale
trepte de aur și catedrale,
leg àripi în nituri, necontenit,
să zbor iar în Cerul ce m-a gonit,
cu taurii ling zarea prin scocuri,
ațâț poeme ca niște focuri
sau, răzbunându-mi Raiul apus,
arunc cu grenade-n Iisus...

Poetul către Moarte

Mergi după mine ca un câine,
m-ajungi și-n somn cu pasul mut.
Ca mucegaiu-mi crești în pâine
și-n vin mâloasă ca un lut.

Să mi te frâng, n-am pumni; să mi te
alung, n-am glas; să uit, n-am leac.
Din clipa mea tu faci cuțite,
eu ștreang din umbra ta îmi fac.

Încerc să te scufund în sânge,
în fum, în ceață, în trăscău,
dar ca un ulcer copt mă-mpunge,
înfipt în piept, strigoiul tău.

Nu mi te sting în nici o cupă,
cu lacrimi nu mi te dărâm,
nici dragostea nu mi te-astupă
sub alba-i floare de salcâm.

Nici pofta, crâncena, grozava,
cu lava ei nu te-a ucis,
nici flautul nu-ți moaie-otrava
năpârcii tale, dându-i vis.

În pas, în zâmbet, în cuvinte
îmi stai oricând și orișicum.
Culcușul meu e iad fierbinte
de când tot vreau să te sugrum.

Mușcat de nagoda ta, Moarte,
mă sparg aici în pietre vii
și, sus, pe rocile din carte,
te sfarm sub stânci de Veșnicii!

Identități

La fel de buni, la fel de răi,
luptăm la fel, cădem la fel.
Sfințim în piept câte-un inel
sau coacem poftele-n păstăi.

Goniți din rai de îngeri crunți,
de jindul stinsului tărâm
vrem zboruri noi, dar pogorâm
c-un rest de-azur fetid pe frunți.

La fel de răi, la fel de buni,
în câte-un colț de cenotaf
pitim și-o umbră de seraf,
și-un pumn de grindeni și furtuni.

La fel de buni, la fel de răi,
ne-am tatuat o stea pe braț
și-am fiert în cel mai negru zaț
nemernicii și vâlvătăi.

Tu, suflet, unde ne anini?
Tu, sânge, unde ne tot cari?
De-am prins la diavol muguri mari,
în cer zac încă rădăcini.

Ca fierea-i vinul nostru strâmb,
ca mierea-i ura strânsă-n stupi.
Ce dulci sunt dârzii colți de lupi,
ce grea sfințenia de plumb!

Turnăm în iriși profanări
și, zilnic, pângărim zăpezi,
dar vine-o lacrimă și vezi,
se aurește totu-n zări...

Făcând din viață un măcel,
din moarte ne gătim cununi.
La fel de răi, la fel de buni,
luptăm la fel, cădem la fel.

Simplicitas

De-am ști ce ești în miez, Vremelnicie,
la umbra ta ne-am îngrozi întruna,
când, putred, chiar trecutul se subție
și când respiră lângă noi genuna.

De-am ști ce ești, am auzi cum praful
coboară-n toate febrele diurne
și-am pipăi cu spaimă cenotaful
mereu sporit în noi cu alte urne.

De-am ști ce ești, ne-am perpeli-n jăratec...
Dar pe blagoslovite crengi senine
dorm roade sfinte, coapte-n somn molatec:
uitările și tainele virgine.

O, neștiință, cum ne aperi mersul!
Ce deznădejdi ne spulberi din găoace...
Ascunzi sub chei de aur Universul,
Și spinul nu e, rana nu mai coace.

Și tu, uitare binecuvântată,
ce vraci te-a fiert în iarba lui păgână?
Cumplit ne-ar frânge clipele pe roată,
de nu le-ai stinge-n dulcea ta fântână.

Din mila cui stăm orbi spre soare-apune,
și surzi la îndoieli înveninate?
Ce duh ne-a dat suprema-nțelepciune
de-a nu ști toate, de-a uita de toate?

Cei care-nving nu-ncearcă să măsoare
vecia-n lacrimi, fumul în balanță,
nu sparg văzduhul, nu clintesc vreo clanță.
și nu descuie nici o întrebare.

Pe frunți zădărnicia nu le pune
nici cuiele, nici ghimpii, nici scaieții...

Smintiți, pier doar heruvii și poeții:
Ei ard pe rug în trista lor minune.

Vulturii

Am descuiat întrebările,
le-am deschis coliviile.
Vulturii lor umplu zările,
foarfecă toate stihiile.

Cum se înalță, cum zboară
haitele văzduhului, bete!
Se izbesc de planete,
turbate coboară.

Scormonitoare, scăpate din cușcă,
nu au odihnă gonacele mele.
Din coama pădurilor mușcă,
ciugule carne de stele...

- Tu, vultur cu zbor de oglindă,
coboară, coboară și-mi spune:
ce vuiet prin lume colindă?
E geamăt? E cântec? E rugăciune?

Și ca un nufar uriaș se desface
pasărea albă și vine alene.
Stă lângă mine și tace, și tace
cu pliscul ascuns între pene.

- Tu, pajură-albastră și lină,
vino din cer și-mi răspunde:
și-àcolo fierb lacrimi afunde?
și-àcolo inimi suspină?

Și pajura-albastră coboară,
clopot de-azur în răstoace.
Stă lângă mine și tace, și tace,
și se mâhnește, amară...

- Și tu, acvilă neagră și cruntă,
ce-aduci în grozavul tău plisc?
Ce creangă ciudată de nuntă?
Din ce păduri? Din ce pisc?

Și acvila neagră rotește,
și-n mână îmi lasă din cioc
o ramură tristă de foc
și mă privește, și mă privește...

Mugurii grei par boabe de sânge,
și creanga ca rana se face...

Din zări, toată haita de vulturi se strânge
și tace cu mine, și tace.

O apă, un foc sau o stâncă

O apă, un foc sau o stâncă,
- la care hotar, nu știu încă -
dar parcă mi-așteaptă cărarea,
nu știu, dar le simt nerăbdarea.

Un munte, un foc sau o apă
mă vor să sfârșesc, ca să-nceapă.
Mă cer să le-nfrunt întru totul,
cu brațul, cu pieptul, cu-notul.

Un pisc, un puhoi, o dogoare
- nu știu, dar năluca lor doare -
s-ațin să-mi înfulece lutul,
nu știu, sau să-mi dea începutul.

Nu știu, poate rocile grele,
scrâșnind, mă vor rupe-n măsele,
sau poate voi sta fără brațe
în valul ce vrea să mă-nhațe...

Nu știu, dar simt fruntea mea sfântă
cum suie să-nfrângă în trântă
și iadul, și apa, și piatra...
Nu știu, dar de luptă sunt gata.

Nu știu, dar în mine simt sute
de gheare cum cresc să m-ajute
să-mi cațăr pe stânci temelia...

Nu știu, dar îmi simt veșnicia.

Ciotul

Ce aspră înviere mă străpunge?
Cutremurat, văd sute de spărturi,
pe crengi crezute putrede și ciunge,
cum zemuiesc în muguri mari și puri.

Eram cenușa mea, și uscăciunea
dormea în mine ca un sterp gunoi.
O, somnul meu, cum s-a-ntâmplat minunea
din cioturi vechi să fulger mlade noi?

Nu mai mușcau din crengi nici adiere,
nici freamăt, și prin moarte rădăcini
nu mai urca fierbinte sfâșiere,
de nu în roade, cel puțin în spini.

Suc nu țâșnea din plesnituri fecunde,
nici nu mustea vreo lacrimă de clei -
doar rumeguș în scorburi seci, de unde
fugea năpârca, cu prăsila ei...

Și-acum, din putregaiuri și tărâță
țes muguri calzi ca sângele curat.
Îi pipăi: nu lumina îi ațâță,
veninul proaspăt i-a întărâtat.

Uimit, privesc invazia de joarde,
butucii explodând în vii lăstari...
Trezirea mea mă doare și mă arde,
dar cum palpit în mugurii amari!

Chiar dacă-n ei nici un surâs n-or strânge,
bătrânul ciot deschide sfinte vrăni.
Vibrând prin tot frunzișul meu de sânge,
mă sparg spre viață și trăiesc prin răni.

Zaiafet

- Hei, logofete, ce zgomot e-afară?
Ce zarvă din somn mă deșteaptă?
- Caleașca, boierule, a tras la scară,
și zaiafetul te-așteaptă.

- Robilor, slugilor, ce fel de rădvan e?
Parcă-i de fum și de ceață...
- Fii gata, fii gata, cocoane,
ca aburu-s caii din față.

- Ce slut surugiu! Fruntea verde,
ca scorbura ochii, mi-e teamă...
- Boierule, surugiul te cheamă,
și biciu-i prin stele se pierde.

- Și unde mi-e drumul, voi slugi năuce?
Eu nu mai știu de poftire...
- Stăpâne, stăpâne, uitași că ești mire?
La nuntă, la nuntă te duce.

- Ce nuntă e asta, măi logofete?
Nu-mi amintesc de mireasă.
- Cocoane, cocoane, șed nunii la masă,
nuntașii s-au strâns cete-cete.

- Vătafe, vătafe, o teamă cruntă
de jupânița mea mă pătrunde...
- Boierule, brațele ei sunt afunde,
și-adânc e culcușul de nuntă.

- Ce daruri să-i duc? Ce scumpeturi?
găteală, conduri, juvaiere?
- Cocoane, mireasa brățări nu cere,
doar lacrimi vrea, în sipeturi.

Doar lacrimi adânci, lacrimi roșii,
și sânge, ca sângele lunii...
- Haide, boierule, cântă cocoșii,
și-așteaptă nuntașii și nunii.

Rădăcinile

As'noapte, când oarbe dormeau vizuinile,
am stat printre arbori lungit pe brânci,
și-n timp ce dormeau somn greu vizuinile,
am ascultat cum vorbeau rădăcinile,
jos, despre morții din bezne adânci.

Una grăia: Eu cresc din obrazul
unui viteaz plin de glorii în lupte...
Acum îi sug brațele, pieptul, obrazul,
ne'nfrânt fu, năprasnic și aprig viteazul,
ce dulci îi sunt pleoapele supte!

Alta spunea: Cumplit sorb din buzele
celei mai dragi și mai albe iubite.
O, câți i-au băut - ca mine, azi - buzele,
câți i-au cules și zăpada, și spuzele,-
ce zdravăn îi mușc din orbite!

Și-a treia șoptea: Eu cresc dintr-o frunte,
fruntea poetului mort mi-este hrană.

Urc frunze și crengi din amara lui frunte,
dar crengile mele pot veacul să-nfrunte
cu flacăra lor pământeană...

Tristețe

- Ciumatule, umfla-te-ar spânzurătorile,
spăimântătoare molimă-aduci...
Ne seci fântânile, ne prăpădești florile,
zâmbetul gurii-l usuci.

Ce răspândești, diavole, ucigă-te toaca,
fălcariță, lepră, pelagră?
În calea ta luna s-a făcut neagră
și-a-nvinețit promoroaca.

Ne spurci cu toate pucioasele,
ne-ntuneci cu toate cucutele...
Ce iad viermănos ți-ascund oasele
și tainele tale, zăcutele?

La ticăloasa ta trecere,
cântul se schimbă-n oftaturi
și-o boleșniță fără țară și leaturi
viața stă să ne-o secere...

- Eu sunt ciumatul, eu şunt leprosul,
în roșu veșmânt de pierzanie.
Aduc o molimă stranie,
n-o poartă carnea, nici osul.

Doar sufletul parcă se spintecă...
Să fie lepră? Să fie ciumă?
Tăciuni descântați nu-l afumă,
nici o molitvă nu-l vindecă.

Inima zace greu bântuită
și se usucă-ntru toate...
Poate-i lingoare, poate bubat e,
poate-i tristețe cumplită.

Amarnice jinduri și frângeri
îmi seacă și-mi ronțăie coasta...

De lungă boleșnița asta
m-am molipsit de la îngeri.

Noapte de dragoste

În noaptea asta păgână
luna e-un pântec de aur;
câte-un luceafăr, viril ca un taur,
străpunge orice fântână.

Vântul aduce pofte campestre
și caută culcușuri de mire.
Pietrele uși deschid și ferestre:
intră, intră, iubire!...

Frunzele ard ca diamantele,
săruturi de flacări le dau ocoluri;
ierbile, florile, plantele,
toate sunt numai violuri.

Bivolii-n bălți par negre mormane
de iad, care fumegă-ntruna.
Aspre nechezuri lungi de cârlane
biciuie, biciuie luna.

Vulturi uriași de aramă,
suind peste vârfuri de corn,
sus, printre zodii, dragostea-și cheamă,
ciocnindu-și arípa de Capricorn...

Noaptea respiră fără sfială
din toată carnea ei pârguită.
Pe iazuri, rămase în pielea goală,
nuferi cu sâni de zăpadă palpită.

Din stele cad șoapte învăpăiate
și clipele par nesătule.
Taci. Duhul-cel-Mare, cu candide scule,
agrest și silvestru străbate,

împrăștiindu-și peste morminte
și-n tainele-n somn dezvelite
sămânța de aur fierbinte
a Dragostei lui infinite...

Fără sfârșituri, fără-nceputuri,
brațe se-ntind, coapse dulci se descheie.
Înalți, pe sub raiul acestor săruturi
noi curgem pe Calea Lactee.

Crunt m-am înverşunat

Crunt m-am înverşunat să bat Cuvântul
pe nicovale, sub grozav baros.
Nu ştiu dacă din el pumnal am scos,
sau doar scântei, să mi le stingă vântul.

De-aş şti că mi-am călit oţel tăios,
mi-aş încrusta pe lamă legământul,
să mi-l înfig până-n mâner în Sfântul
crescut în mine ca un chiparos.

L-aş implânta şi-n iadul meu nemernic,
să nu mai fiu nici diavol şi nici înger,
ci numai Om, fierbinte şi puternic.

Nu vreau azururi şi nu vreau pucioasă,
vreau doar să lupt, să freamăt şi să sânger,
vreau viaţa mea de om, vijelioasă...

Impuritate

În trei eleșteie de lacrimi,
în trei de sânge zbătut,
în trei de leșie și fiere,
am fiert, m-am scăldat, m-am lăut.

Și dac-am trecut și prin flacări,
și prin oțel, și prin bice,
s-ar cuveni, mai pur ca izvorul,
să leg rod senin, clare spice.

Ar trebui, înalt, să răsară,
din inimă, ca o tulpină,
un cântec cu ochii albaștri,
cu limpezi obraji de lumină...

Dar nu. Cele nouă mari lacuri
nu m-au spălat de funinge.
Încă, încă fumeg sălbatec,
adâncul meu nu se stinge.

Nu-mi crește din piept spic de aur,
ci neagră, turbată recoltă.
Cântecul meu are tâmple de ceață
și pumni încleștați de revoltă.

N-am ars pân' la măduvă, poate.
Poate-mi rămase afară
vr'un vârf de călcâi, vr'un petec de umăr,
nefierte în scalda amară.

Doamne, nu-s aur, nici stalactită...
Să-Ți cer altă mare-mbăiere?
Poate mai trebuie ghioluri de lacrimi,
poate mai trebuie fiere...

Apun speranțele

Apun speranțele,
rămân tăunii.
Greu trag balanțele
deșertăciunii.

Nu are lacăte
zădărnicia...
Inimă,-mpacă-te
cu Veșnicia.

Umbra genunii e
în toate undele.
De nici o funie
nu legi secundele.

Pentru nătângele
trânte cu clipele
mi-am vărsat sângele,
mi-am ars aripele.

Am smuls minuscule
glorii diurne...
Acum crepuscule
adun în urne.

Strâng doar gunoaiele
clipei sătule.
Vântule,-ndoaie-le
și du-le, du-le...

La marea graniță
ce-mi stă nainte
aduc o baniță
de zdrențe sfinte.

O, biete carcere,
terestre ceasuri!
Plec fără-ntoarcere,
fără popasuri,
fără de insule,
fără sosire...
Suflete, stinsule,
ești fum subțire.

Basme zadarnice,
raiul momelilor...

Toarnă-mi, paharnice,
fierea-ndoielilor.

Timpului

Timpule, demon ești sau geniu?
Năprasnic frate cu genuna,
când ceasu-i geamăn cu mileniu'
și clipa e cu veacul una...

Dormind adânc lungit pe gheare
și netrezindu-te vreodată,
tărâța noastră curgătoare
ne-o rozi în somnul tău de piatră.

U-hu, N-aude și N-a-vede,
din rumegușurile noastre
îți umfli cremenele bete
și-ți crești spinările albastre.

U-hu, N-a-vede și N-aude,
prin somnul tău ce nu tresaltă,
ca pe sub stânci de sânge ude,
cu morții curgem laolaltă.

Măi, pocitanie de gheață,
slut dumnezeu de sloiuri crunte,
tu nu te-asculți cum rumegi ceață,
nu știi că ronțăi aripi ciunte.

Noi te hrănim cu vis bezmetec
și cu cenușă ne'ntreruptă,
mereu zvârlindu-ți câte-un petec
din zdrențuita noastră luptă...

Tu: bloc etern cu geru-n spate,
și noi: fierbinți ciozvârte-amare.
Noi: treze zbateri sfâșiate,
tu: adormită nepăsare...

Ah, unde-i năzdrăvana ghioacă
să te prefacă-n cioburi sparte,
să fim, cum ești, de promoroacă,
iar tu, ca noi, să curgi spre moarte?

Vin amintirile

Ascunde-te, viață: încep să vină
amintirile, amintirile toate.
Vin ca niște păduri mâniate,
smulse din lanțuri, din rădăcină.

Vin amintirile ca niște grindeni,
vin amintirile ca niște măciuci...
Suflete, ești încolțit pretutindeni,
n-ai unde să te mai duci.

Cum vin sălbatice, cum dau năvală
să te despice, să te răstoarne!
Vin ca o ciurdă de bivoli de smoală,
cu zdrențele tale în coarne.

Vin amintirile: turbată cireadă,
parcă se surpă nemărginirile...
Ascunde-te, viață, să nu te vadă,
vin amintirile... vin amintirile...

Ev mediu

Alții pleacă în cruciadă,
în platoșă scumpă de cruciat.
Eu numai sângele meu l-am vărsat
pe propria-mi spadă.

Mercenar cu simbrie de stele,
m-am bătut pentru zări deșuchiate.
Lunii și tainelor mele
le-am spart centurile de castitate.

Lumea gonea împrejur, scut de scut,
către triumfuri, către înfrângeri.
Eu numai schismele ei le-am umplut
cu gloata mea șchioapă de îngeri.

Și dacă n-am fâlfâit nici un petic
pe nici un strașnic Ierusalim,
pe sute de ruguri am ars, anonim,
întru vis și-ntru viață eretic.

Neîmpliniri

Poate-același vierme roade
orice zbor diurn,
nu ne lasă nici un turn,
sapă sub arcade.

Poate viermele mănâncă,
poate singuri noi
ne schimbăm în mușuroi
orice vârf de stâncă.

Singuri noi ne spargem, poate,
turlele subțiri,
căci nimic n-are-mpliniri,
cioturi parcă-s toate.

Singuri frângem albatrozul
sfintei aventuri...
Din atâtea-arhitecturi,
ne e drag molozul.

Luptele rămân pe sferturi,
visul: jumătăți -
cu ciozvârte și bucăți
presărăm deșerturi.

Zilnic ridicăm răscoale
din oceane, dar
un ciudat reflux amar
lasă pietre goale.

Și credința, și speranța
vin și se retrag.
Astăzi împlântăm un steag,
mâine-i smulgem zdreanța.

Ah, în fericiri stau prinse
ancore de-un ceas...
Nici un pisc nu ne-a rămas
dintre cele-atinse;

c-o bolnavă voluptate,
facem rumeguș
din orice sublim urcuș
spre eternitate.

Mori de vânt cu aripi stranii
de melancolii,
măcinăm, din noi, felii:
sufletele, anii.

Alte noi tristeți și alte
noi păreri de rău
rod cu dinți de ferăstrău
frunțile înalte.

Și când urcă-n piept încrederi,
îndoiala grea
crește-n jur asemenea
unei negre iederi.

Cântec pentru odraslă

Fii, odrasla tatii, gata
calea să-ți despici.
Ai să-ți umpli cu urzici
și furtuni lopata.

Un teribil basm te-nvață
tatăl tău acum:
Scorpia de sulf și fum
e cumplita viață.

Sfânta-Vineri te adastă
cu zăvozi de fier
și cu pari ce-n vârfuri cer
zilnic altă țeastă...

Lumea - crâncenul Setilă -
te pândește-n prag...
Pentru plodul tatii drag
haitele n-au milă.

Tu, în trânta ce te-așteaptă,
zale să nu-mbraci,
ci jivina s-o înșfaci
într-o luptă dreaptă.

Nu se simte prin armură
viul ei pârjol;
tu să lupți cu pieptul gol
și cu fruntea pură.

Rabdă-i colții ei vremelnici,
gheara ei s-o-nduri;
crinii tăi, din mușcături,
urcă feciorelnici.

Plodul tatii, ai să sângeri,
dar simți-vei cum
un fecund ciudat parfum
crește din înfrângeri.

Plânsul o să te ridice,
mai înalt, din glod;
biruințele n-au rod,
lacrima dă spice...

Vei bea fiere din ulcele
și venin din căni,
dar vei triumfa prin răni,
forța ta e-n ele.

Tare fii prin suferință,
tare prin căderi -
ia din proaspete dureri
proaspătă credință.

Și când Lumea, care-adună
sânge pe prăsea,
n-o să-ți ierte nici o stea,
nici un pas prin lună,

tu, cu zâmbete de milă
pentru ura ei,
iartă-i, iartă-i pumnii grei,
biata mea copilă.

Cântec de Iunie

O, Iunie, zeu tânăr de aramă
cu umeri de văzduh fosforescent,
puternicule Iunie, smulge-mă, ia-mă
din temelia mea de ciment.

Stau încleștat în teribile gresii,
în lespezi aspre de-ndoieli și dezgust...
cu flăcări biciuie-mă, trimite-ți cireșii
să-mi verse-n adâncuri roșul lor must.

Haide, înfierbântatule Iunie,
sparge odată blocul meu dur
și-n mine smucește, smucește de funie
clopotul tău înalt de azur.

De-a curmezișul

Strâmbi de-ncăierări haine
cu vâltoarea, cu pietrișul,
toți butucii dârji din mine
Lumii-i stau de-a curmezișul.

Ne'mpăcatele-i puhoaie
se izbesc de ei la coturi
și mi-i smulg și mi-i îndoaie,
dar în loc ies alte cioturi.

Crunt, străfundul meu tot scoate
noi frânturi de stăvilare,
buturugi înverșunate,
răgălii ca niște gheare.

O amară-mpotrivire
cade iar și iar se scoală,
apărându-mi cu-ndârjire
sfântul meu adânc de smoală.

Pentru-o clipă de mă sfarmă
Lumea-n clocot, mi-i tot una:
inima nu vrea să doarma
și se luptă cu furtuna.

Alge

Nostalgii ascuțite ca niște săbii
zadarnic sub coaste uscate mă-nțeapă.
Nu mai trimit nicăierea corăbii,
atolii, de mult, leșinară sub apă.

Duceți-vă dracului, prore, busole,
fiorduri smintite, talazuri cu toane.
În marea mea doarme, sub grave cupole,
putreziciunea cu sfinte icoane.

Distrug orice velă cu simple ghionturi,
cuvine-se-o tiflă fregatei stupide...
Din orizonturi în orizonturi,
plutesc numai alge, cleioase, fetide.

Dar algele mele te-nhață, Tristețe,
te-ncolăcesc, te cuprind ca-n belciuge,
te trag jos, în somnul lor, hrăpărețe,
și-adâncul meu lacom te suge.

Evadări

Vechi dor de raiul stins să fie?
Sau groaza de neant
cu dalta ei de diamant
sculptează-n veșnicie?

Că vreau în cioburi de safire
să fur văzduhu-ntreg
și orice hârb de vis îl leg
de-un sfârc de nemurire.

În tot ce mâna mea atinge
să scoată sunet plin,
stă spaima morții ca un spin
și setea de-a o-nvinge.

Să fug din clipa mea măruntă,
ce magic zbor să-nvăț?
De umbra trecerii m-agăț
c-o lăcomie cruntă.

În mare cântec și-n granituri
același jind mi-am pus:
să smulg din tragicul apus
eterne răsărituri.

Ca să-mi fac veacuri din secundă,
cu buzele-mi fierbinți
le suflu pietrelor dorinți
în carnea lor profundă.

Las taina-acestor oseminte
și fruntea mea în stei,
să ducă piatra-n vecii ei
ce duc eu în morminte.

Și ca să-mi fac din ceas milenii,
iau vorba de grumaz
și-i pun pripoane de topaz,
legând-o de vedenii.

Și-această inimă năucă
pe care viermii-o cer
o trec cuvintelor de fier,
peste mormânt s-o ducă.

Trei poteci s-au cățărat pe munte

Trei poteci s-au cățărat pe munte,
printre muchii aprige și jnepi.
Trei poteci s-au cățărat să-nfrunte
șisturile, cremenele crunte,
sau să piară ele-n colți și-n țepi.

Una-și opintea spre vârf atacul,
hălci mușcând din strașnicele stânci.
Dar pe când se-ncăiera cu veacul,
a căzut în râpi de-a berbeleacul,
parcă i-ar fi dat granitul brânci.

Alta, peste roci pornind în salturi,
blestemând, s-a poticnit de-un tău,
și-n genunchi, pe margini de bazalturi,
a rămas scrâșnind către înalturi,
numai ură și păreri de rău.

Cea de-a treia piscul îl atinse,
spânzurată-n groază și tăceri:

Piscul da în goluri necuprinse,
în zădăniciile ne'nvinse,
către nimeni, către nicăieri...

Și poteca-a pogorât din munte,
îndărăt, cu spatele spre bolți...

Trei poteci s-au cățărat să-nfrunte
șisturile, cremenele crunte,
sau să piară ele-n jnepi și-n colți.

Ce strașnic dulău stă de pază

Ce strașnic dulău stă de pază!
Tu l-ai pus oare, Părinte?
Părul zbârlit scânteiază,
colții de fier, ochiul fierbinte,
parcă-i un diavol, parcă-i o piază...
Strașnic dulău stă de pază.

De veacuri stă crâncenul câne.
Cum să mai treacă drumeții?
Ca-n piatră, ca-n stâncă rămâne,
păzind întrebările vieții
și tainele Tale, Stăpâne...
De veacuri stă crâncenul câne.

Ce fiară ești, măi căpcăune?
De câte ori ies din ceață,
măselele tale nebune
ca pe-un ucigaș mă înhață.
Gâtul ți-aș frânge, șbilțul ți-aș pune -
ce fiară ești, măi căpcăune!

Năprasnic Stăpân ai, jivino.
Spre El nici un pas nu mă lasă,
nu-mi spune odată hai, vino,
mușcă din taina zemoasă
și marea ta sete alin-o...

Năprasnic Stăpân ai, jivino!

Neîmblânzitele

Văzduhul, pădurile, munții, oceanele
cumplit ne urăsc, dușmănos se răzbună:
nu, nu ne iartă furnalul, ciocanele,
catargele, joagărul, zborul spre lună.

Visăm să-mblânzim infinitu-n cuptoare,
genuna-n motoare și vremea-n cisterne,
dar forțele oarbe și ne'ndurătoare
conspiră-n adâncuri răscoale eterne.

Talazul se-ndoaie, oțelul dă jerbe,
ci inima lor nesupusă rămâne.
Sub roata de fontă un sânge crunt fierbe
și sus, peste turnuri, alt sânge păgân e.

Ce-nfrânge barosul răzbună-ndoiala,
de sub târnăcop ies neliniști turbate,
și taina-cea-mare, sfidând nicovala,
pe-ascuns ne împlântă cuțitul în spate.

Văzduhul, oceanele, munții, tăriile
rânjind ne pândesc cu vechi uri fără nume,
și-n cârcă zvârlindu-ne zădărniciile,
tiptil vin ca umbrele să ne sugrume.

Fotografii

Cum ne cătăm, cu câtă foame,
prin vechi fotografii!
Acolo anii noștri vii
i-am zăvorât în rame.

Acolo,-n neclintiri supreme,
eterni și-ncrezători,
parcă domnim biruitori
peste destin și vreme...

Flămânzi să ne-ntregim din resturi,
să re'nviem din jaf,
furăm cartoanelor din praf
fantome, linii, gesturi.

Aici, copii cu spăngi de șiță,
pluteam aerian;
aici duceam într-un ghiozdan
doi ochi de școlăriță.

Pe-un petec de hârtie veche,
tot noi, adolescenți,
râdeam cu ochi incandescenți
și șapca pe-o ureche.

Privim în pozele mărunte
surâsul plin de rai...
Ah, cărei clipe îi zâmbeai,
tu, clara noastră frunte?

Privim și mâna ce tresare
din umbrele de ieri...
Tu, mână, cui voiai să-i ceri
alinturi sau iertare?

Ce 'nalți păream în cadra lină!
Poate visam în ea
sau poate dragostea creștea
din noi ca o lumină.

Iubiri, excursii, fleacuri sfinte,
victorii mici de fum
le-am ancorat într-un album,
să calce pe morminte.

Cu câte disperări deșarte
în chipuri vechi am pus
ani tineri fără de apus
și vieți fără de moarte!

Cu degete înfrigurate,
plecați pe biete foi,
noi mângâiem acești strigoi
crezuți eternitate.

Și-n ora hâdă, când scaieții
ne-așteaptă-n țintirim,
cu hârcile de-acum zâmbim
nălucii tinereții.

Iubiri

pentru Flora

Tu, fată fulguind încet
din clasele de curs primar,
ningând ca un cireș amar
pe tema scrisă în caiet,

și-acum mai vii din anii puri,
și-acum mi-aduci un freamăt lin?
Și tu, vedetă blondă, din
întâiul film de aventuri;

tu, acrobată la trapez
din vechiul circ provincial,
pe care, palpitând în stal,
abia-ndrăzneam să te visez;

tu, șorț sever de pension,
ce-mi recitai din Lamartine,
și tu, plutind în magazin,
modistă albă cu breton;

tu, doamnă-n ochi c-un ocean
atât de larg fosforescent,
că navigam spre-un continent
de-azur și basm, ca Magellan;

și tu, femeie de văpsea,
cu care-am plâns într-un amurg,
într-o mansardă de foburg,
cu droturi rupte-n canapea;

și tu, chip trist și-nlăcrimat
de-arhanghel palid și înalt,
pe care, poate, pentru alt
suav surâs te-am sfărâmat;

și voi, uitate, mici iubiri
de-o zi, de-o lună sau de-un ceas -
ce nume-aveați? ce ochi? ce glas?
ce zâmbet de năluci subțiri?

Ileana, Mona, Beatrice,
Maria, Laura saû cum?
Pe nume, poate, crește fum,
dar pe fantome numai vis.

De stați subt bulgări anonimi
sau sus pe fruntea mea inel,
vă poartă leșul meu în el
cum poartă smârcul albăstrimi.

Și dacă zilnic alt gunoi
adun în trup, și alt mormânt,
prin voi eu pur rămân și sfânt
și încă luminez de voi.

Nu știm cum o să fie clipa-aceea

Nu știm cum o să fie clipa-aceea...
Vor trece peste lume crunte roți
ca tunetul cu greii lui saboți
sau poate-o arde-n cer Casiopeea
și umbre dulci, tiptil ca niște hoți,
și-or furișa în taine-albastre cheia...
Nu știm cum o să fie clipa-aceea,
dar vom pleca pe rând toți, toți.

Nu știm cum va fi clipa. Poate unii
s-or agăța de prag cu braț flămând,
alții vor vrea să plece mai curând;
unii-n genunchi, iar alții ca gorunii,
înalți și drepți sub fulger sângerând,
dar beți de țuica tare a furtunii.
Nu știm cum va fi clipa pentru unii,
dar vom pleca pe rând, pe rând...

Și de-om pleca și cei ce n-or s-adune
pe tâmple nici un spin aurifer,

și cei ce-am strâns din lupte și din fier
o zdreanță sfântă ca o rugăciune,
cu toți vom ști la porțile de ger
că-n lăcrimarea clipei care-apune
palpită veșnicii care nu pier...

Toți vom pleca, dar nimeni nu va spune
că nu-și avu în lut un strop de cer.

Și toți vom duce-n noi câte-o minune.

Acolo, în urmă

Basmule, basmule, cum să-ți dau viață?
Numai în tine amarul drumeț,
dacă-și întoarnă privirea semeață,
stâncă se face și-nghet.
Basmule, basmule, cum să-ți dau viață,
cum să-ți dau sângele, inima mea?
Aici nimeni nu vrea
să facă din mine cremene grea -
nimeni nu vrea.

Mereu întorc mâini slăbănoage
să-mi pipăie umbrele moi.
Toate cărările parcă m-ar trage
să mă uit peste ele 'napoi,
ca niște câini ce de haine m-ar trage
pe urmele vechi de strigoi.

Ochii mei pleacă și pleacă
spre ce-am sfâșiat îndărăt.
O voce de ceață mă-neacă:
-Vezi? Sângele tău ți-l arăt,

cu sângele tău te îmbăt...

Totul mă soarbe-ndărăt
și nimeni nu vine să mă prefacă
în piatră de ger, în omăt.

Unde ți-e, basmule, blestemul dulce
care supune în sloi?
Nu mă pot rupe, nu mă pot smulge,
mereu mă uit înapoi.
Acolo, acolo în urmă,
fruntea mea scurmă.
Acolo, în urmă,
inima mea - stol de vulturi - se-nvârte
peste fiece pârte,
peste sfinte ciozvârte.
Acolo, în urmă,
ard ca un munte, ca o pădure,
incendiu cu flăcări cumplite...

Și numeni nu vrea să se-ndure
să-mi deie somnul pietrei vrăjite.

Fie-vă milă, cremene dure,
descuie-te, stâncă, și mă înghite.

Cântec pentru înainte

Omule, ochii nainte,
fulgeră, taie cu ei!
În urmă-i robie și sunt morminte
și mlaștini de clei.

Rupe-ți frânghia și lanțul, și du-te,
calcă pe hoituri și treci!
Un vânt ca piperul de iute
te-ngroapă, de stai pe poteci.

Cine în urmă șovăie, lesne
s-afundă-ntr-un smârc mohorât.
Smoala îl soarbe întâi pân' la glezne,
apoi pân' la gât.

Hai, omule, ochii nainte,
avântă-ți piciorul viteaz,
nu-ntoarce fața: vântul fierbinte
ți-ar smulge fâșii din obraz.

Doar cel nemernic, bicisnic și slugă
rămână să geamă în loc,
să-l bea amintiri și să-l sugă
trecutul în ghiolu-i de foc.

Tu, omule, mergi înainte,
pleacă, nu sta. Pe slabi și mișei
lasă-i în iadul aducerii-aminte,
să muște strigoii din ei...

Eu sunt ca pădurile

Sufletul meu, eu sunt ca pădurile.
Mă-ncaier cu grindina, mă apăr cu joardele.
Las să mă spintece trăsnetul, bardele,
aprig și mut le adun izbiturile.

Eu sunt, viața mea, ca pădurile, naltele.
Rabd să mă sfârtece, rabd orice smulgere.
Jertfesc generații de trunchiuri, dar altele
mai dur mi le urc pentru vânturi și fulgere.

Primesc și-nălțările, primesc și surpările,
că lupt cu mândrie, că-ndur cu smerenie.
Din geamăt fac orgă și freamăt ca mările,
din orice înfrângere nouă dârzenie.

Și dacă hățișul mi-l spurcă jivinele
sau cad până jos sub topoare nemernice,
îmi simt dedesubt cum tresar, mai puternice,
cu-mpotriviri de oțel, rădăcinile...

Școală

Măi, filosofia noastră
e ca iarba încâlcită.
Tot pândim de la fereastră
dacă cosmosul palpită.

Cu compasuri și lunete,
fruntea-ncearcă să măsoare
câte unghiuri și catete
geometria lumii are.

Cântărind și timp, și spații,
noi dăm clipelor carate,
schimbând viața-n ecuații,
ceru-n rădăcini pătrate.

Măi, dar toată buruiana
și lăcusta văd mai bine
vieții cum să-i afle vrana,
cărei taine să se-nchine.

Și-acest biet gândac de treabă,
înțelept fără să știe,
metafizica n-o-ntreabă
cum să treacă-n veșnicie.

În smerita-i dimineață,
pentru toate i-a dat cheie
dascălul care-l învață
fără hartă și condeie.

L-a-nvățat ce nu e-n carte:
cum să bea lumina pură
și cum lin să intre-n moarte
ca-ntr-o floare de răsură.

Scuturându-și umbra-albastră
pe catedre și pupitre,
el ia taina lui și-a noastră
ca polenul pe elitre.

Numai noi, de prin formule,
scoatem zilnic o năpârcă
și tot ducem, nesătule,
îndoielile în cârcă.

Numai noi, cu microscopul,
punem moartea la examen
și uităm să bem din stropul
fericirii de-a fi oameni.

Poeți, călimara-i bolnavă

Poeți călimara-i bolnavă.
Clocotul omului cine să-l spună?
Penița-i o fată suavă,
speriată de raza de lună.
Condeiul: un domn de ispravă...
Nu, nimeni n-adună
clocotul omului, smoala-i grozavă
când fierbe, când geme, când tună

Clocotul omului cine să-l spună?
Trebuie sânge, trebuie lavă,
se cade-n cerneală furtună...

Dar călimara-i bolnavă...

Poeți, dulcile voastre plaivase
se-mpleticesc prin mătase,
încurcă moriști de șindrilă,
ciripesc ca lăstunii,
leșină pe-o spadă fragilă
sau gâdilă fesele lunii.

Poeți, de condeiul vostru mi-e silă.

Ah, pentru marele clocot al frunții
aș chema, domnișorilor, munții,
munții i-aș chema și i-aș pune
să urce sălbateci, să tune,
să se izbească de boltă
ca fruntea omului, plini de revoltă.

Pentru neliniștile și ne'mpăcările
omului plin de blesteme
aș chema, coconașilor, mările,
mările-n fierberi supreme,
să se zvârcolească-n poeme.

Pentru urletul poftei, aș strânge
haite de lupi și dihănii -
și pentru sfințenia rănii,
catapetesme de sânge...

Pentru spaimele omului, toate,
hergheliile nopții le-aș scoate;
pentru urile lui și mâniile,
molima, focul, urgiile;
pentru înfrângerea lui și tristețile,

râpele, pâclele, cețile;
pentru dragostea lui, aș supune
stelele, seara, în rugăciune,
și pentru lacrima lui,
clopotul pur al văzduhului...

Așa, domnișorilor, galeși poeți,
la dracu' poemul plin de bureți.
Clocotul omului nimeni nu-l cântă,
exploziile lui înspăimântă,
penița n-aude îngerul, fiara...

Haide, vărsați călimara,
scuipați în cerneala care se zvântă
și nu mai puneți brățări și cercei
acestui netrebnic condei...

Așa, coconașilor mei.

Bălăriile

-Duhnind, prin frunze cu sfială
eu sui din bulgării amari.
Am fost odată catedrală
sau, poate, ocnă de tâlhari.

-Eu simt și azi cum mă străbate
prin foi de tunet, un tumult.
Am fost, pe vremuri, o cetate
sau un măcel cu sânge mult.

-Mi-e frunza aspră și ca huma-i,
dar rădăcinile-s fierbinți.
Am fost cândva un bâlci sau numai
un rug în flacări pentru sfinți.

-Și eu mă leagăn noaptea toată,
otravă poate, poate vis...
Am fost doi ochi de prunc, odată,
sau doar un braț care-a ucis.

Scrânciobul

Hei, scrânciobul din bâlciul năzdrăvan
și-ntâiul cer al zborurilor noastre!
Văzduhu-l cumpăram c-un gologan
ca pe un pumn de agrișe albastre.

C-un ban plăteam și aripă, și zbor,
zvârliți în cer pe-o scândură subțire.
O dușcă de azur amețitor,
și lumea se făcea nemărginire.

În vârful ghetii-un smoc de infinit,
în pumni un sfârc de veșnicie pură,
în nări parfumul zării, aurit,
și piersica genunilor în gură.

-Plata, copii! Și pentru-un biet creițar
vagabondam cu scrânciobu-n minune.
Fă-ți vânt în cer, plăpândule ștrengar,
tu, scrânciobule, du-ne-n soare, du-ne!

De-atunci strivim năluci la orice pas
și șchiopătăm peste momâi postume;
dar, vezi, un scrânciob încă ne-a rămas,
ca să ne smulgă-amarei noastre hume.

Stai, unde-i bâlciul? Nu-ntreba nimic.
Ștrengarul unde-i? Nu-l trezi din ceață.
Sui, domnule, aici, să te ridic
cu scrânciobul, o clipă, peste viață.

Sui, domnule, aici și haide, bea,
din zbor, văzduh, genune, veșnicie...
Te las să rupi o coacăză de stea,
te las să furi azur în pălărie.

Sui, domnule, să simți pentru-un minut
pe umeri aripi de lumină moale.
Ai timp destul să te re'ntorci în lut,
ai timp să cazi din zborul dumitale...

Și plata, domnule... Dar nu un gologan,
un strop de sânge scrânciobul îți cere,
că fiecare zbor nepământean
îl cumperi doar cu sânge și cu fiere.

Asfințit

Nu mă mâhnește asfințitul
la neagră margine de șes.
Pe mine, lacomul, lihnitul,
mă doare doar ce n-am cules.

Mă frige doar grozava foame,
ca un gâtlej uscat de lup,
că las pe crengi atâtea poame
din care n-am știut să rup.

Furând din deget verigheta
unui luceafăr somnoros,
mi-am umplut toată eprubeta
cu întrebări fără folos.

Dar nici miresme, nici esențe
n-am strâns în bietu-mi alambic.
Flămând, prin maldăre de zdrențe,
pe coate-ncerc să mă ridic.

Crunt, în genunchi, scrutând trecutul,
îmi șuier pofta printre dinți.
Ieri pe năluci mi-am pus sărutul,
azi vreau să-nfulec hălci fierbinți.

Le-aș smulge carnea pân' la oase
acelor ani rămași 'napoi,
pe care n-avui mâini vânjoase
să-i prind de gât și să-i despoi.

Azi n-aș mai jefui comete,
fantome n-aș mai sta să prad,
ci vieții i-aș mușca cu sete
felii de flacări și de iad.

De n-aș putea să-i rup din faguri,
măcar oțet să-mi dea din plin;
de nu mi-a pus azur pe steaguri,
îi vreau cuțitul, cel puțin.

S-o simt zvâcnind, s-o simt sălbatic,
chiar numai ghimpi urzicători,
nu fum subțire, leșiatic,
ci fruct de sânge și dogori.

În urma mea te-aud cum picuri,
cișmea din care n-am băut...
Dar poate azi tot dragi nimicuri
aș pescui de la-nceput.

Tot știme-aș aduna cu plasa,
tot spectre m-aș trudi să fur...
Alții nuntesc Cenușăreasa,
eu duc pierdutul ei condur.

Cântă-mi, măi vântule

Cu foi de cimbru și drăgaică
leg altă urmă de cuțit.
Cântă-mi, măi vântule, măi taică,
să plec cu umărul sfințit.

O stea cu coadă veninoasă
mă-mpunge-n piept ca un berbec.
Nu e nimic că sânger, lasă...
Zi-mi, taică vântule, să plec.

Din suflet zboară iar o șipcă,
iar cad și iarăși mă ridic.
Zi-mi, taică vântule, din scripcă,
nu e nimic, nu e nimic.

Cântă-mi, măi vântule, zi-mi taică,
din diblă veche, din cimpoi...
Pădurea-n lanț ca o ursoaică
joacă și mormăie 'napoi.

Cântec de pe schele

Adu-mi șine groase și traverse,
piatră, fontă, var fosforescent.
Tone-ntregi de munte să se verse
în huiduma asta de ciment.

Dă-mi și grinzi mai trainice ca veacul,
evuri din mistrie să ridic.
Poate că m-ajută - calfă - dracul,
poate vr'un arhanghel ucenic.

Că, zidind, aud zvâcnind betonul
și bătând artere în pereți,
iar când intră nitul și pironul,
parcă intră-n carnea unei vieți.

Piatra țipă? Drugii-ncep să strige?
Plânge, oare, fierul zvârcolit?
Nici o coapsă, nici un sân n-ar frige
cum mă frige blocul de granit.

Sânge simt sub degetele mele...
- Cine urlă, mă, acolo-n zid?
Nu-mi răspunde nimeni. Cânt pe schele
și bat iarăși un piron torid.

Și, deodată, -n timp ce schela suie,
văd că nu-s eu strașnicul zidar:
îngerul de-alături bate cuie,
diavolul din spate toarnă var.

Șovăi, mâna cade, dar mistria,
dusă dârz de-un fulger ne'ntrerupt,
grămădește toată veșnicia
peste-adâncul plâns de dedesubt.

Și când sus, pe turlă, pun piciorul,
stinse-n pietre, vaietele pier...
Îngerul și demonu-și iau zborul
și mă uită răstignit pe cer.

Nu-mi pun credința

Nu-mi pun credința-n vârful unei lancii,
nici în tăișul cruntului hanger;
ci-mi simt înfipți colțarii și bocancii
în stânca solitudinii de fier.

Nu-mi aflu leac în mierea din stupină,
dar vindecări prin scorburi îmi adun
din stupi de vitriol și de chinină,
din cuibul rău de viespe și tăun.

Și tare nu sunt când înving vreodată,
ci când, înfrânt, într-un bârlog pe brânci,
îmi ling, ca urșii, ghiara sfâșiată
și mă-ntărât pentru noi plumbi adânci.

Pleci, trup al meu

Pleci, trup al meu. Mă lași. Te rupi de mine,
amare tâmple albe, ochi fierbinți,
obraji care-ați visat pe mâini senine,
pumni încleștați în ură și-n dorinți,

voi, lacrimi, date-n pârg ca niște spice,
- recoltă pură-a trecerii prin spini -
voi, umeri, arși de àripi și de bice,
tu, frunte, ce te-nalți și te închini;

pleci, sânge-al meu vărsat să mă sfințească,
tu, carne dezmățată în păcat,
tu, piept de om, tu, coastă îngerească,
tu, braț, care-ai lovit sau ai iertat...

Pleci, trup al meu. Pleci, darnică fântână,
te rupi de mine și mă lași în gol -
te smulgi ca o corabie bătrână
ce uită-n urmă ultimul atol,

ducând în sparte lăzi, printre otgoane,
aromele bananelor de ieri
și umbrele atâtor vechi cicloane
în vela smulsă către nicăieri...

Împăcare

Doamne, mi-ai dat zațul
putrezit în ceașcă.
N-am oprit cu brațul
verdea Ta caleașcă.

N-am întins capcane
pasării măiestre,
N-am pus fanioane
pe-nălțimi alpestre.

Dacă cu zăvozii
mă alungi din straturi,
cu pelin și bozii
când și când mă saturi.

Peste alții dacă
flori de vișin plouă,
raiul Tău mă-mpacă
c-o măceașă - două...

Mai îmi dai vreo rană,
vr'un dezgust, vreo silă.
Nu stă de pomană
biata mea argilă.

Uite-o: se descuie,
darul Tău să-i vină -
pietre, ghimpi și cuie,
azimă la cină.

Primesc tot: țăpușă,
lanțuri ce usucă...
Mi-am pus după ușă
vechea mea măciucă.

Nu mă mai încaier
nici măcar c-o rază;
nu mai frâng în aer
àripi de spetează.

Chiar revolta cade
lângă șold, învinsă -
ciobul unei spade
într-o teacă stinsă.

Numai împăcarea,
fără-mpotrivire,
crește cât e zarea,
ca o mânăstire.

Eu cobor întruna
treaptă după treaptă,
ea mai suie una,
tot mai înțeleaptă.

Alchimie

Purtând pe tâmple uscăciunea,
cu stinși obraji, cu ochiul dur,
de ani, noi distilăm minunea
în reci capsule de azur.

De ani, eretice cohorte
de bieți smintiți, ne-ncovoiem
pe nemurirea din retorte,
amestecată cu blestem.

Ne-am istovit, cu mâini rănite
de alchimia altei vieți,
să facem timpul stalactite
și sufletul senin îngheț.

Afară-s flacări de potire
și vifor alb de piersici gravi.
Noi, aplecați pe nemurire,
părem strigoi de sfinți schilavi.

Vibrează-n aer castitatea
atâtor calde ore vii.
Alambicând eternitatea,
noi gâtuim mereu o zi.

Punând neantu-n comprimate,
ne-am oțetit: și răi, și sterpi.
Pentru milenii fabricate,
făcurăm clipa viespi și șerpi.

Ne-am scorojit ca niște îngeri,
uitând, nepământeni și triști,
lumescul geamăt din înfrângeri,
umanul pas peste restriști.

Am pus, la geamul vieții, storuri,
câlți groși la înfundate uși,
și-am tras păianjeni peste doruri,
bătând în inimă țăruși.

Amari și seci, momâi de paie,
turnând var stins pe trandafiri,
am prins pe pleoape mucegaie
de dorul sterpei nemuriri.

Visând eterne vieți deșarte,
n-am viețuit măcar în vis...
Tot apărându-ne de moarte,
de spaima ei ne-am sinucis.

Nu cer prea mult

Nu cer prea mult. Dar nu știu cine
mi-a pus în piept albine stranii,
să-mi scoată mir din mărăcine,
din bălării împărtășanii.

Minunea mea se-ntâmplă, vie,
din mofturi mici și biete fleacuri:
un colț de-al meu e-o-mpărăție,
o zi de-a mea răsfrânge veacuri.

De nu strâng mările în brațe,
prin câte-o baltă tot deretec,
și ghiara mea tot stă să-nhațe
din orice taină câte-un petec.

Și, dacă, -ncălecat pe-o rază,
ea nu mă urcă-n cer, încalte
de-o schioapă-n aer tot cutează
peste cotețe să mă salte.

Umbra

Treceam prin pădure. Dormeau laolaltă
butuci, ierburi negre și trunchiuri de plută.
Venea după mine o umbră înaltă,
precum o huidumă din viața cealaltă,
înaltă, și tristă, și strâmbă, și slută.

Eram doar cu umbra. Treceam prin pădure.
Dormeau arbori negri și muți ca tăciunii.
Și, uite, din scorburi țâșniră, ușure,
trei ciute mai limpezi, mai albe, mai pure
ca spuma torentelor sub focul lunii.

Cu spaimă fugiră ciudatele ciute...
Pe umăr simții două mâini reci și grele,
și-o voce amară: - Privește-le. Du-te.
Erau fericirile tale pierdute -
cândva, n-avuși arc și n-ai tras după ele.

Cu greu urnii pașii. Și-n seara grozavă
intrai într-un smârc, sub un pâlc de răchite.

În zdrențe, plângând lacrimi verzi de otravă,
ah, cum se zbăteau peste balta bolnavă
și păru-și rupeau cu lungi mâini chinuite...

Ce jale în sălcii și ce sfâșiere!
Și iarăși pe umeri m-atinse străinul:
- Privește-le! Pleacă! Nimic nu le cere.
Erau renunțările tale de fiere,
mai verzi ca un stârv și mai verzi ca veninul.

Și șoapta s-a stins. Dar din arbori căzură
răi ulii flămânzi năvălind peste mine
și-mi smulseră ochii în pliscuri de zgură
și inima-afară mi-au scos-o cu ură,
turbați, plini de sânge pe gheare haíne.

Și-n timp ce zburau, zise vocea din spate:
- Ah, ulii pierduți pe sub zarea căciulii,
părerile tale de rău erau, frate...
Și umbra pieri... Și muream întru toate,
în timp ce deasupra-mi, pe crengi blestemate,
țipând, își sfârșeau cina crâncenă ulii.

Minuni

Adesea ochii de minuni se-ncarcă...
Ce caste par și ce nepământene!
Azi le vedem în ziua lor, dar parcă
din alte vieți ne-ar fi rămas sub gene.

Azi, noi le pipăim întâiași dată,
și parcă umbra lor - de câte veacuri? -
dormea pe fundul ochilor, uitată,
cum doarme umbra stelelor în lacuri.

Le-am mai sorbit vreodată din arome?
Ne-au mai zâmbit sub mâini? Și când? Și unde?
Sau urcă - feciorelnice fantome -
din iezărele sângelui, afunde?

Poate-abia azi în frăgezimi s-or naște,
întâia oară cu himene pure...
Ci sufletul tresare: le cunoaște,
le regăsește, le-a zărit aiure...

Le-om fi pierdut cândva, prin vremi, și ele
s-au rătăcit de trupurile noastre;
acum ne-au re'ntâlnit sub alte stele
și-n noi se-ntorc cu pași de taine-albastre.

Frânți de-ndoieli, nu știm de sunt vedenii,
minuni lumești sau retrăiri celeste...
Nu știm de-au stat în Cer în vechi milenii
sau vin din somn, din vise, din poveste.

Nu știm: cresc noi, în prima lor candoare?
învie doar sub caldă mângâiere?
Nicicând culese, -abia pâlpâitoare,
de mult, pe-un colț de Rai sau de părere...

Și dacă-s doar năluci de Rai, Părinte,
Tu ni le-arunci fierbinți în amintire,
ca să ne doară ori ca să ne-alinte,
o clipă, greaua noastră ispășire...

Bilanț

Mi-am pus în cufere
rănile, spadele.
De-au fost să sufere,
rugină, roade-le.
De-au fost să biruie,
praful le-acoperă.
Viermii-și înșiruie
senina operă.

Să-mi fac bilanțurile?
Le-ncurc ca ghemele.
Îmi uit și lanțurile,
îmi uit și stemele,
și-naltul scripete
prins de-o stea tainică...
Toate-au fost sclipete,
zburdă netrainică.

Toate și-amestică
zgura ușarnică...

Moartea domestică
e slugă harnică.
Strânge zănatecă,
fără să pregete...
Cu fumul poate că
m-aleg pe degete.

Uitarea-i molie
în lâna zilelor,
și ca sobolii e,
ca dinții pilelor:
ronțăie, ciuruie.
Frunte, supune-te...
În urmă, uruie
surparea-n tunete.

Dar nu mă zguduie
viața ce scapătă;
limba nu suduie,
pasul nu șchioapătă.
Nu mă mai sperie
hârbul carafelor,
biata puzderie
a cenotafelor.

Smulg orice ghimpe de
căință tulbure,
senin și limpede
trec peste pulbere.
Pe urâțenia
prafului, lutului
aștern sfințenia
Neînceputului.

Butucii

În mândre resemnări fără veninuri,
butucii triști prinosu-și închinară.
Grea, jertfa lor de sânge arde-n linuri,
împărătească, tânără, amară.

Și-au împlinit și rostul, și minunea,
și-acum, senini și gravi în toamna sură,
butucii își așteaptă-ngropăciunea
sub lapovița rece și impură.

Puțin le pasă dac-o să-i astupe
mocirlele cu vinete gangrene...
Ei și-au lăsat să sângere în cupe
ofranda împlinirii pământene.

Chiar dac-o fi vecia s-o înșele
cu clipa lor de sfântă dăruire,
tot ce-a fost cer în boabele lor grele
va scânteia în vinul din potire...

Ce mare ești, suflete

Ce mare ești, suflete, și cum te umfli...
Cum crești, cum prăpădești depărtări...
Fluviu de-ai fi, ai sări dintre țărmuri,
munte de-ai fi, te-ai strivi între zări,
pădure de-ai fi, te-ai smulge din lanțuri
peste mări, peste țări.

Ce mare ești, suflete, și cum te umfli...
Rupe-te, ancoră, crapă-te, bloc,
îngenunchează, tu, moarte,
dați-vă, voi, continente, deoparte,
și voi, ere de foc,
ca niște uși sparte
faceți-i loc!

Ce mare ești, suflete, și cum te umfli,
cum spulberi cu mari târnăcoape
trupul ce nu te încape!
Sub grelele tale ciocane,
ca niște bătrâne coloane,

ca niște surpate arcade,
carnea se sfarmă și cade...

Ce mare ești, suflete, și cum o spulberi,
ce crâncen ești, suflete-al meu...
Te-ascult duduind peste mine,
cu pas de cumplit dumnezeu,
cu tălpi de milenii senine,
deasupra molozului meu...

Ce mare ești, suflete, și cum te umfli!

Cum marea

Cum marea linge-o insulă pierdută
cu verzi, fosforescente fluxuri moi
și, după ce cu alge o sărută,
în sarea ei se trage înapoi,

așa se scoală inima fierbinte
să strângă-n brațe umbrele de ieri...
O clipă, mușcă țărmul cu morminte,
smulgând năluca lui în mângâieri.

O clipă, cu miresme tari se-ncarcă
și inima se trage-n adâncimi,
mai mătăsoasă, mai amară parcă,
mai pură în saline albăstrimi.

O clipă, a mușcat din amintire
și parcă mai adâncă s-a făcut
și mai înaltă-i grava ei foșnire,
sfințită cu arome de trecut.

Cum de mai luminezi câteodată

Cum de mai luminezi câteodată?
De unde frăgezimi mai arăți,
omule, sfântule, rupt în bucăți
pe cruce, în furcă, pe roată?

Omule, sfântule, ești numai o rană,
cum mai zâmbești, cum mai visezi?
Cum de mai crești tulpini de zăpezi
din sfâșierea ta pământeană?

Vântu-ți zbicește rănile goale
cu jordii subțiri de piper,
dar, uite, trec păsări de cer
prin crengile dragostei tale.

Zi de zi te scufunzi în bălți verzi,
zi de zi alte uri te-nvenină,
și, totuși, mai calci cu tâmpla-n lumină
și încă ierți și dezmierzi...

"Nu câte-au fost îmi vin în minte,
Ci câte-ar fi putut să fie..."
O. Goga

Păreri de rău

Lungi arătări pe catalige,
păreri de rău vin peste noi
și gheara lor ca de strigoi
în beregată mi se-nfige.

Ieri, singuri lepădam în ladă
frânturi de aripi și de zbor,
nebănuind că umbra lor
o să ne-nhațe ca pe-o pradă.

Ce mari sunt azi, când cresc postume!
Ieri, le zvârleam c-un gest neghiob,
aici un petec, colo-un ciob,
și-acuma vin să ne sugrume...

Dar și mai crunt, de beregată
părerile de rău ne prind,

nu pentru ce-am zdrobit zâmbind,
ci pentru ce n-a fost vreodată.

Sub dragi nimicuri uriașe
stăm gâtuiți de mâini de fier,
dar ne'mplinirile de ieri
par încă și mai ucigașe.

Vechi umbre azi se fac torente,
vechi jinduri joagăre azi sunt...
Ce-a fost cândva un hârb mărunt
se umflă-n nopți incandescente.

Ne perpelim - țipari pe plite -
fripți de fierbinți căințe toți
sau zvârcoliți ca niște hoți
în ștreangul celor ne'mplinite.

Om de zăpadă

Când și când îmi clădesc un om de zăpadă,
numai ger, numai schije de gheață,
senin și puternic să șadă
cu toată vifornița-n față.

Îl fac din omăt ca din piatră,
țeapăn și rece și tare...
Îl mârâie vântul și-l latră
în dârza lui încleștare.

Cu cât mușcă geru-n zăpadă,
cu cât dă înghețul târcoale,
el crește din țandări de spadă,
din fulgere clare de zale.

Ce pur e în recile-i scuturi,
cu candide brațe în cruce...
Sub frigul cu strașnice cnuturi
mai alb ca argintul strălucе.

Când și când îmi clădesc un om de zăpadă.
Nu-i nimic dacă soarele-n marte
cu pliscuri de pasări de pradă
îi ciugule zalele sparte.

Nu-i nimic dacă piere-n dogoare
ce viscolul ferecă-n ținte.
Zâmbesc când statuia mea moare
sub cruda lumină fierbinte.

Zâmbesc, sprijinit în lopată,
și-aștept noi omături să cadă,
să-mi fac chip cioplit înc-o dată...

Când și când, urc un om de zăpadă.

Ianus

Într-un iubit și cald dezmăț,
mereu mă-ntorc, de-a pururi plec,
mă rup de toate și m-agăț
de orice vrej oricât de sec.

Din toate, lacom, vreau să gust,
de toate-n silă mă desprind,
sătul și putred de dezgust,
mereu setos și plin de jind.

Din ce m-a fost scârbit, iar storc
un suc adânc, un farmec greu.
De-a pururi plec, din nou mă-ntorc,
același și-ntr-alt fel, mereu.

Mă regăsesc în orice strop
și nu mă mai cunosc nicicum;
m-aud căzând sub târnăcop
și mă clădesc la loc din fum.

Vreau sfâșierea să-mi amân
și-n ea cu grabă singur trec...

De-a pururi sfânt, mereu păgân -
mereu mă-ntorc, de-a pururi plec.

Fum

Care-s eu, Doamne, adevăratul?
Eu cel de astăzi, de ieri sau de mâine?
De vreau să-nfulec din azi ca din pâine,
rămân amăgitul și-nfometatul.

Poate sunt cel ce, din ieri, sorb tăunii
și spinii și cerul și mierea, pe rând?
Sau cel care-ameninț spre mâine cu pumnii,
scrâșnind, blestemând și sperând?

Ah, cum l-aș cuprinde în brațe, Părinte,
pe azi, să-l alint, să-l desmierd...
Îl simt doar că nu e, c-a fost și că-l pierd,
când ieri crește 'nalt din morminte.

Ieri: îi ling criptele, -i mângâi fantomele,
dar nu pot să-i mușc nici un petec de viață...
Doamne, în mâine pitit-ai aromele?
De crengile lui adevărul se-agață?

Încerc să mă leg de astăzi cu funii,
ci sforile mele-s păreri;
încerc să-nchid palma pe mâine, pe ieri,
îmi scapă din pumn ca razele lunii.

Nu sunt nicăieri: nici aici, nici în urmă
și nici, ca o pândă, 'nainte...
M-aud doar cum lunec din umbră în umbră,
curgând printre mâinile-Ți sfinte.

Spune-mi: de ce să m-atârn? de ce aburi?
de mâine, de ieri sau de-acum?
Niciunde, nicicând, nu prind cheaguri,
mereu mă fac fum, mă fac fum...

În darn, ca un câine cu limba afară,
turbat, timpul vine să mă sfâșie...
O, Doamne, dulăul Tău crunt o să sară,
orbit, peste mine, în veșnicie.

Unei pietre

Tu, piatră, tu-mi faci semn, ascunsă-n iarbă?
De ce zvâcnești? De ce ți-s ochii uzi?
Cum mă privești din nemurirea-ți oarbă
și cum m-asculți, părând că nu m-auzi!

Cu ce mistere aspre vii spre mine,
de mă oprești din drumul meu de lut?
Furtuni te-au smuls din grave roci alpine,
să plângi pe vr'un mormânt necunoscut?

Sau te-au adus torentele nebune
și-ți grămădiră-n piept tumultul lor?
Vrei să-mi șoptești un basm, o rugăciune,
ori vr'un străvechi blestem necruțător?

Mă chemi c-un semn de stranie dojană,
ascet de silex, schivnic de bazalt...
Te-ntreb: oftezi; te pipăi: pari o rană
și parcă-mi lași pe mână sânge cald...

Lin te cuprind cu brațul meu molatec,
și-n carnea ta se zbate-un ocean...
Gemi, fierbi, te rogi? Sau numai taci, sălbatec,
de dincolo de clipă și de an?

Pe coapsa ta pun tâmpla, cu smerenii,
și nepătrunse flacări mă pătrund:
un cosmos arde-n tine, de milenii,
incandescent mișcându-se-n afund.

Cum te-nțeleg azi, piatră ne'nțeleasă!
Ce uriașă-i viața ta de foc
și ce năprasnic lumea ta m-apasă
cu infinituri strânse într-un bloc!

Umil mă-nchin minunii tale crunte,
îngenunchiez ca-n fața unui schit
și las să-mi curgă mirul tău pe frunte,
în marea taină care m-a primit...

Fă-te, inimă, ca tăul

Fă-te, inimă, ca tăul
cu inel de stânci semețe.
Nici cucuta, nici dudăul
țărmul tău să nu-l răsfețe.

Undele-ți domoale pururi,
cu lucire încleștată,
să nu fiarbă sub azururi,
sub furtuni să nu se zbată.

Nici cutremurul amiezii
și nici stele să nu-ți sfarme
pânda-nchisă-ntre ardezii,
somnul tău care nu doarme.

Cerul sus, jos putregaiul,
iadul strâns din adâncime
îngâna-ți-l-ar cu raiul,
smoală stinsă-n limpezime.

Inimă, ca tăul fă-te...
Apa ta făr'de răscoale
în oglinda-i să n-arăte
decât vârful stâncii goale.

Fundul tău, dospit de sare,
să nu-ți gâlgâie de lavă,
dar să simți că-n el tresare
umbra pajurii din slavă.

Fericit cel ce nu-ncearcă

Fericit cel ce nu-ncearcă
peste pisc suiri celeste,
nici, cu-aripi de sânge leoarcă,
nu se surpă de pe creste.

Fericit cel care-n sfârcuri
de nuiele nu culege
de sub lintița din smârcuri
umbra stelelor betege.

Fericit când simte-un vrej de
nepăsare-n el cum urcă
și nu-l spurcă deznădejde,
nici speranțele nu-l spurcă.

Ci cu pas egal învață
drumuri fără lunecușuri,
ținând cumpănă de gheață
între-nfrângeri și urcușuri.

Dar tu, hoit al meu, tot șchioapeți
pe-o nemernică ursită;
nici cântar de-argint nu capeți
și nici pas de stalactită.

În descumpăniri nătânge
tot te-nalți și te tot mistui:
când urcușul ți-i de sânge,
râpa ta ca ametistu-i.

Celui de-atunci

Tu ai avut ochi adânci și fierbinți,
ca mările unde fâlfâie vela?
De ce mă-nșeli, domnule, de ce mă minți?
Nu-i cu putință să fii acela...

Din coapsa ta a crescut un copac,
până-n cer, în comete nebune?
Domnule, tu să fi fost? În ce ev? În ce veac?
Cu ce fel de frunte ai mers prin minune?

Umerii tăi au cărat mari păduri?
Gleznele tale-au suit metereze?
Poate mă minți c-ai avut ochii puri...
Când a știut tâmpla ta să viseze?

Cine mi-a spus că pe aripi purtai
demonii toți și heruvii?
Grumajii tăi se-atingeau, sus, de rai,
pieptul tău spumegase de fluvii?

Tu ai iubit, luminând veșnicii?
Tu ai urât, prăbușind firmamente?
Cum să mai știu de mai ești printre vii:
zac între noi continente...

Cum să mai știu c-ai fi tu cel de-atunci?
Doar de-aș atinge rănile sfinte -
dar și în ele-ai vârât câlți adânci
și le-ai astupat sub veșminte.

Aș vrea să-ți mai pipăi coiful postum
și vechea sandală semeață...
Ah, domnule, mâinile mele de fum
trec prin strigoiul tău ca prin ceață.

Mă umplu pe degete de putreziciuni -
ia-ți stârvul de-aici, viermii ia-ți-i...
Nu, tu n-ai clocotit de furtuni,
nu tu ai aprins constelații.

Altul a fost. Tu numai îi duci
leșul pe brațele tale.
De-o mie de ani ești numai năluci,
de-o mie de ani, spectre goale.

De-o mie de ani ești scrum și gunoi,
nu-ți mai cunosc nici fruntea, nici coasta...

Du-te, ia-ți viermii, ia-ți vechiul strigoi,
și lasă-mi doar lacrima asta.

Întoarcerea lui Ulise

În fruntea mesei stau cu mirt pe tâmple,
dar dorm de mult sub zidurile Troii...
Mesenii râd și cupa mea se umple -
voi beți cu morții și cinstiți strigoii.
Eu am rămas sub zidurile Troii.

Eu am rămas sub zidurile Troii
și cu tovarășii mei morți în fundul mării...
Se rumenesc berbecii grași și boii,
zadarnic, în miresmele frigării.
Eu dorm de mult sub zidurile Troii
ori putrezesc sub alge cu vâslașii,
întors acasă cum se-ntorc strigoii
acelora ce nu mai vin cu pașii...
Eu am rămas sub zidurile Troii.

Mă pipăiți pe umeri, pe veștminte,
încredințați că am venit 'napoi,
ci eu sunt numai sute de morminte
în leșul care umblă printre voi.

Îmi povestiți de temple cu pilaștri,
despre noi zei ce-n lipsa mea crescură -
eu vă băsmesc de morții mei albaștri,
rămași sub Troia sau prin mări de zgură,
și moarte, nu cuvinte,am pe gură.

În cinstea mea poftiți aezi la cină,
ca să mă cânte ca pe toți eroii,
dar numai umbra mea cu vin închină;
eu dorm de mult sub zidurile Troii.
Ciocniți la masă numai cu strigoii...
Uleiuri cu miros adânc de floare
sângele Troii de pe hoit nu-mi spală,
că dincolo de orice scăldătoare
port morții scumpi pe mine, tencuială.

Eu am rămas sub zidurile Troii...
Iar când pe sânii dulci ai Penelopii
pun fruntea, în afund culcuș fierbinte,
eu sânger încă-n luptă cu ciclopii
sau rătăcesc pe mări de oseminte.
Cu dornice săruturi ne'ntrerupte,
muierea îmi dezmiardă la-ntâmplare,
pe piept, pe brațe, rănile din lupte,
crezând că urma lor nu mă mai doare.

Ci eu sunt tot o rană nevăzută,
și răni mi-s ochii, crâncenii și goii...
Femeia mea sau morții mă sărută,
veniți în pat de sub cenușa Troii?

Mă pierd, din nou, în valuri, cu năierii,
din nou mă bat în scuturi cu strigoii.
Alunec dintre coapsele muierii
și mă-ngrop iar sub zidurile Troii.

Eu am rămas sub zidurile Troii.

Mor înc-o dată morții

Mor înc-o dată morții după moarte...

Uitarea-și toarnă verdea ei lopată.
Mor înc-o dată morții după moarte,
mor și mormintele cu morții lor odată
și tot mai mult în bezne se coboară
cu morții ce-au murit a doua oară.

Mor, după moarte, morții înc-o dată.

Și dacă încă mor și după moarte,
a doua oară îi ucidem noi.
Noi sugrumăm și lepădăm deoparte
atâția morți și-atâtea urne sparte,
unde zvâcnea atâta sfânt gunoi...

Pe morți noi îi ucidem după moarte:
încă fierbinți, îi aruncăm din noi.

Dar câteodată morții se răzbună
și vin cu dulci și stranii răzbunări:
dintr-un mormânt uitat, o mână bună,
în somn, pe frunți, ne pune dezmierdări,
câte-un obraz de fum din lut se-adună
cătând pe gura noastră sărutări,
și morții blânzi ne-alintă împreună
pe noi, care-i ucidem sub uitări...

Ah, câteodată morții se răzbună
cu dulci și mătăsoase răzbunări.

Darul cel crâncen

Doamne, de pomină e darul Tău,
pe care-l numim viața noastră...
Jude năprasnic, amarnic birău,
pedeapsa n-ar da-o mai aspră.

Gâde de-ai fi și tot n-ai putea
mai crunt să ne rupi în osândă;
lotru de-ai fi și gheara Ta rea
nu s-ar rășchira mai flămândă.

Cine-a băsmit că din stelele-Ți dulci
ne milui betegele treceri?
Tu nu ne-ai da aripi ca să ni le smulgi,
nici cer, ca să-l spurci și să-l seceri.

O, de-ai sufla rai din rai peste noi,
tu nu ne-ai prăda pân' la oase
și nu Ți-ai lua duhul sfânt înapoi,
cu mâini de tâlhar,ticăloase.

N-ai face din darul Tău șbilț de hingher,
nici uri, nici neliniști, nici cuie.
Nu, trecerea asta grozavă prin fier
nu e pomana azurului. Nu e.

Nu, poticneala prin smârc și urzici
nu e ofrandă divină...
Un sâmbur din Tine de-ai pune și-aici,
Ți-am semăna prin lumină.

De-am fi după chipul și liniștea Ta,
ce limpezi și 'nalți ne-am ști, Doamne!
Seninătățile Tale ar sta
în noi ca niște coloane.

Tu drept ca un turn ești și clar ca un zbor
și pur ca înghețul agatii.
Noi: tulburi și strâmbi și cu lanț la picior,
ca niște ulii-ntre gratii.

Tu ești armonie și reci simetrii;
noi: fluvii mușcând stăvilare.
Azurul Tău crește heruvi și vecii,
iar lutul nostru doar fiare.

Scârbiți ne târâm și de mlaștini sătui,
cu pumni de revoltă deșartă:
nu, smoala aceasta nu-i mila Ta, nu-i,
ea e de diavol răsfiartă.

Și totuși visăm și sperăm și iubim,
și-n primăvara Ta goală,
în sânge ne fâlfâie-un alb serafim
și-un piersic de aur se scoală.

Și, uite, sperăm și visăm și iubim,
veninu-i parfum și argint e,
și viața pe care-o spurcăm și-o sfințim
e dar de la Tine, Părinte...

Addenda

Cântec de rând

Nu spinul depărtărilor mă-mpunge,
ci jindul bucuriilor mărunte,
la care orice pas străin ajunge
și unde eu n-ajung pe nici o punte.

Ochii nu cer minunea să-i îmbete,
nici gura nu vrea șipote de stele,
ci doar răcoarea-ntinsă c astei sete
de limpezile, simplele cișmele.

Și-această poftă-a mea nu vrea atlasuri
cu țări de foc și munți de voluptate,
ci doar un pumn de clipe sau de ceasuri
purtând mireasmă de eternitate.

Atât de lesne alte mâini înșfacă
ciorchinii fericirilor mustoase;
eu de-i ating, se fac de promoroacă
și-a sânge tămâioasa lor miroase.

Când bratul nu cuprinde și nu-nvinge,
Când fiece secundă-i ne'mplinire,
binecuvânt că peste mine ninge
sfințenia tristeților, subțire.

Cât geamăt pun și câtă stearpă trântă
pentru sărmane cioburi și crâmpeie...
Deasupra mea păduri de fructe cântă,
prin iarbă sar fântâni de curcubeie.

Întind o mână - fuge-n aer rodul.
Apropii gura - piere apa-n tină...
Din orice zi eu trag tot gol năvodul
și doldora-l scot alții, de lumină.

Cântec de venin

Mai pune venin,
mai toarnă otravă,
tu, viață grozavă,
tu, crâncen destin.

N-am fiert îndeajuns
în smoala din butii;
cu fierea cucutii
destul nu m-am uns.

Mai trebuie dinți
de viperă-n mine...
Uri încă virgine
m-așteaptă, fierbinți.

Cruci încă mă vor
și ruguri m-așteaptă
să urc înc-o treaptă
pe flacăra lor.

Călit în pârjol
ca sabia goală
pe grea nicovală,
din foc să mă scol.

Mai tânăr pe rug,
mai viu de pe cruce,
putere mai dulce
din moarte să sug...

Ciudat, munții aceștia

Ciudat, munții aceștia n-au temelii pe pământ.
De-i clatin, de-i zgâlțâi, se frâng, se destramă.
Ciudat, nici pădurile-acestea n-au rădăcini în pământ...
În vânt se topesc când le mângâi pe coamă.

Nici rănile n-au rădăcină pe lume,
nici plânsul nu-nfige ancoră-n lut.
Culc tâmpla pe cântec, și el tot de fum e,
prind lacrima-n palmă, fum s-a făcut.

Numai tu, singură tu, dragoste sfântă,
sub talpă îmi crești ca o treaptă de stei.
Nu luneci, nu tremuri, ci sângeri ne'nfrântă,
mai tare ca munții, mai 'naltă ca ei.

Cui mi-a născocit tristețea

Cui mi-a născocit tristețea asta,
nu-i da, Doamne, ștreangul ticălos.
Cui mi-a-mpuns cu sulița coasta,
fă-i un pat de frunze, răcoros.

Cine mi-a dat fiere cu găleata,
calce zarea ca un împărat.
Cine mi-a dat temnița și roata,
fie, Doamne, binecuvântat.

Însă cui a pus în mine silă
și dezgust și scârbă pentru tot,
sta-i-ar viermii-n hoit ca o prăsilă
și cloci-i-ar vipera în ciot.

De-ar mai țâșni în drum fericirea

De-ar mai țâșni în drum fericirea,
adânc aș târî-o în vizuină
și mi-aș piti-o, zbârlit și năprasnic,
ca o lihnită jivină.

Ca o pisică sălbatecă puii,
mi-aș apăra-o cu dinții, cu ghearele,
să nu-mi fure vântul din ea o fărâmă,
un strop să nu-mi ciugule soarele.

De-ar mai țâșni în drum fericirea,
strașnice lanțuri i-aș pune
și-aș ține sub lacăte crâncene
cumplita-i minune.

Cu-o mie de ochi aș păzi-o,
cu-o mie de munți și păduri...
Cu-o mie de brațe-aș cuprinde-o
și-aș bea-o cu-o mie de guri.

Depărtare

Frânți de-ntrebări sau gârbovi de suspine,
- o, Tată, ce prin veacuri Te strecori -
nicicând nu vom urca până la Tine,
nici Tu până la noi n-o să cobori.

Departe arzi de luturile-amare,
dar umbrele-Ți pe tâmple ni le lași,
iar noi Te pipăim din depărtare,
de dincolo de frunte și de pași.

Nici stelele n-ajung de lut aproape,
nici brazii n-ating cerul nicăieri,
și totuși steaua-și lasă umbra-n ape
și brazii-și uită umbrele pe cer.

Deșertăciuni

De-am fiert speranțe și furtuni,
de-am clocotit în fiecare,
m-ați tâlhărit, deșertăciuni,
hoțitu-m-ați la drumul mare.

Nicicând n-ar ști și nicăieri
mai crânceni lotri să mă prade...
Furat de rodul meu de ieri,
azi mă cutremur când dau roade.

Și totuși singur vin spre voi,
- deșertăciunilor deșarte -
ca să v-aduc ofrande noi:
bucăți din zilnica mea moarte.

Că dacă plâng, că dacă sper,
aceeași gheară mă culege.
Nici hârb de lut, nici ciob de cer
nu pot din ele să mă-nchege...

Şi numai pentru voi eu cresc
ce fierb în piept, ce ard sub gene,
hrănind cu sânge pământesc
nălucile nepământene.

Şi numai pentru voi eu mor
sub jaful care mă tot seacă,
pe fumul meu, cu ceața lor,
zădărniciile să treacă.

Din când în când

Din când în când, îmi frige-un jeră gai
adâncul cărnii mele-nveninate.
Și-aș tot urca, pe brânci, pe coate,
bolovănișu-ntoarcerii în rai.

Poate-am uitat acolo, sus,
crâmpeie verzi din aripile mele,
de mi se face crâncen dor de stele
și m-aș tot duce aprig drum nedus.

Poate-am lăsat, de mult, acolo-n cer,
cenușa feței mele de-altădată,
poate că însăși vocea mea uitată,
în nopți fierbinți, mă caută din eter.

Ca de-o mireasmă stranie mă-mbăt
de glasul meu rămas în alte ere
și prind, o clipă, strașnică putere
să urc, pieptiș, în ceruri, îndărăt.

O clipă sui și iar, căzând, mă fac
rostogolire moale și afundă...
A fulgerat urcușul o secundă,
și carnea mea mă surpă iar în veac.

Atât de dulce-am învățat să cad
și-atât de greu și rar mă-ntorc în sfere,
că toată rădăcina mea în cer e,
dar rodul meu întreg se coace-n iad.

Evadatul

De sute de zile,
de ani și luni,
tânjea după zănoage și coștile,
după genuni.
De ani și luni,
turba de năprasnică foame:
să-i cadă pădurii pe coame,
să taie furtuni.

Dușmănos prizonier,
se frământa în cușca lui de fier,
tot țopăind pe gheare rășchirate,
cu ochiul crunt, cu pene răsculate.

Captive-ntre gratii severe,
păsări mâhnite priveau în tăcere
la aprigul lor camarad
de-osândă și iad.
Priveau lunga lui frământare,
hainele-i gheare,

ochiul ca un venin
al marelui chin.

Printre rigide zăbrele
copiii-ntindeau dumicate.
În jur creșteau răsete grele,
aplauze mirate,
glume, ocări.

El n-auzea. Incendiat de zări,
juca înainte,
năuc de mânie fierbinte,
sălbatec de ură,
zănatec de dor infinit
după cremenea dură,
după cer și granit...

Și, iată,
azi cușca-a rămas descuiată.
Pieptul se scoală,
amiaza vâjâie goală,
și vechiul proscris,
c-un țipăt flămând de abis,
se-aruncă spre cer,
răzvrătit prizonier.

Urcă, se-mplântă,
lacom de trântă
cu vânturi de piatră, cu ceața,
cu veacul, cu viața.

Să urce, să urce... Îl cheamă
furtuni de aramă.
În fiece pană
ar vrea să simtă nervuri
ca niște custuri;
să intre ca un cuțit,
înfipt ascuțit,
afund, mai afund,
în raiul rotund,
să fie de foc, de pârjol,
ca fulgerul gol,
și sus să se spargă deodată -
- explozie beată!

Dar zborul e-aici,
peste salcâmii pitici.
Șovăie moale,
împletind rotogoale
peste parc, peste arbuști,
peste tristele cuști.

În aer de plumb
se clatină strâmb.
De fiece pană
atârnă o rană.
Aripile-ncearcă să lupte
din petece rupte,
se-ncurcă, se-ndoaie
în galbenul vânt cu gunoaie.
Ghearele caută să prindă
năluci de oglindă.
În reci transparențe
joacă fantome de munți
și zborul de cârpe și zdrențe
cade sub pomii mărunți...

Bătrân evadat,
stupid, sleit și ratat,
ridiculă fugă târzie...
Anii de stearpă robie
au stins în pene sărmane
marea lor vijelie,
sfintele lor uragane.
Zadarnic vrea visul s-ațâțe
aripi de tărâțe,

zboru-a rămas ca un ciob
numai în ochii de rob,
numai în pieptul păgân,
prea bătrân, prea bătrân...

Și-acum, printre cuștile mute,
cu alți captivi nesătui,
se-ntoarce pe-àripi decăzute
singur,
        la temnița lui.

Vechi prizonier,
intră 'napoi între gratii de fier,
nerăzbunat și bătrân...

Și numai ochii rămân
dușmănoși, veninoși către boltă,
în inutilă revoltă.

Identitate

Ești, Doamne, bun, eu pământean și rău,
și-n dragoste nu-ți seamăn, nici în milă.
Dar, după răni, sunt chip din chipul Tău,
de par dospit din cer, nu din argilă.

Nu Ți-am râvnit nici razele subțiri,
nici tălpile străpunse de piroane.
Dar Tu mă faci părtaș în răstigniri,
și-Ți tot îngân osânda din icoane.

Sfințit pe cruci pe care nu m-am vrut
și de-nvieri pe care nu le-aș cere,
nu știu: Tu te cobori la mine-n lut
sau eu mă urc spre raiul Tău bând fiere?

Cu necerșită slavă mă încarci
și-n cuie, când sfințenia mă frânge,
oftând mă uit la rănile-mi prea largi
și-Ți cresc alături, sânge lângă sânge.

Întoarcerea din Cruciadă

Întâiul cruciat

Trist geme cornul stinsei Cruciade.
Și noi, betegi și jalnici seniori,
ne poticnim sub platoșe schiloade,
în vechi armuri, cârpite strâmb cu sfori -
baroni și prinți care-au purtat în spade
Ierusalimul altor aurori.

Cu trupul supt de răni ce se usucă,
amari și-nfrânți ne-mpleticim în fier
câți n-am murit sau câți mai știu s-aducă
vreo țandără de chivără din cer;
pe-o umbră de mârțoagă, o nălucă,
pe-un ciob de scut, un ciot de cavaler...

Când am plecat demult în Cruciadă,
- Mai știi, Bertrand? - eram numai lumini.
Se îmbulzea tot burgul să ne vadă,
ne troinea sub roze și sub crini,
iar noi, pe armăsarii de zăpadă,

ardeam printre vasali și paladini.

Cetatea scânteia cu mii de fețe
și ne-așternea covor de borangic
sub strălucirea razelor semețe
- îți mai aduci aminte, Alberic? -
Cu fruntea-n cer, cu spada-n tinerețe,
încovoiam vecia ca pe-un spic.

Și soarele bătea medalioane
pe scuturi și pe sulițe-minuni.
Mulțimile vuiau și, din balcoane,
madonele cu mâini de rugăciuni
ne surâdeau prin lacrimi ca-n icoane
ori ne-aruncau în ulițe cununi.

Și-acum ne-napoiem o hâdă ceată,
pe piept cu câte-o urmă de blazon,
cu coiful spart, cu fața sfâșiată,
sub zdreanța unui rest de gonfalon,
strigoi de cruciați ce altădată
au fulgerat în zale de baron.

Și cum povara-ntoarcerii ne frânge
pe cai ologi, în zale care curg,

convoiul de fantome parcă plânge
pornind încet spre vechiul nostru burg -
pe când, necucerit și plin de sânge,
Ierusalimul scapără-n amurg.

O clipă numai porțile de-aramă,
sub care n-a fost dat să biruim,
se fac de foc și-n urmă se destramă,
topindu-se în cerul lor sublim,
și, tot mai jalnic, cornu-nfrânt ne cheamă,
tot mai departe de Ierusalim.

Al doilea cruciat

De ce, Gotfried, de ce ne înspăimântă
o rană-n piept și-un hârb de scut beteag,
cât încă-n noi Ierusalimul cântă
și mai păstrăm prăjina unui steag
sau când noblețea-ntreagă stă, ne'nfrântă,
în sângele rămas pe zale cheag?

Și dacă fu armura să se spargă,
tot mai suspini, nevolnic scutier?
Adună-mi trupu-n platoșa prea largă,
din spada mea dă-mi ciobul de mâner

și fă-mi pentru întoarcere o targă
din crengi cerești și verzi de palmier.

Presară-mi-o cu crini și roze toată,
de multa lor mireasmă să mă-mbăt
ca-n burgul fermecat de altădată
ce ne-ngropa sub floare de omăt...
Așa - cules pe targă-nmiresmată -
purtați-mă spre țară îndărăt.

Și ce-i de-am fost învinși sub metereze?
Pe trup aceste biete sfâșieri
o veșnicie n-or să sângereze...
Cândva uita-vom marile căderi
și brațele s-or ridica mai treze,
sfințite-n mirul rănilor de ieri.

Ne-ntoarcem frânți sub platoșe schiloade
sau poticniți în zdrențe de furtuni.
Dar mâine-n burgul nostru cu arcade
fecioarele cu ochi de rugăciuni,
zâmbind în cinstea altor cruciade,
ne-or împleti mai fragede cununi.

Și mâine burgul iar o să se scoale
în cântece de calfe și fierari.
Zburând, vor dănțui pe nicovale
săbii mai lungi și sulițe mai tari
și s-or zbârli din fulgere noi zale
și noi potcoave pentru armăsari.

Și iarăși, spintecând albastre spații,
peste doi ani sau peste încă trei,
cu lănciile sus, în constelații,
cu platoșele evului în șei,
ți-or sta în fața porții cruciații,
Ierusalime care nu ne vrei.

Și vom veni mai mulți din Soare-Apune:
și cei de ieri, și cei ce azi încă nu-i știm.
Pe vechile morminte or să tune
noi cavaleri cu chip de heruvim,
și ei sau alții tot te vor supune,
strălucitorule Ierusalim.

Labuntur anni

Așa trec în fuga lor, Radule, Radule, anii...
Ca ieri, culegeam tot văzduhul pe spade fierbinți
și iată-ne-acum potoliți întru răni și strădanii,
uncheși înțelepți, pe obraji cu surâsuri cuminți.

Ca ieri, mușcam lacomi din lume ca dintr-o gutuie;
ca ieri, pitulam curcubeie sub șepci de școlar.
Acum, tot egal măsurăm și ce e, și ce nu e,
că zborul și praful le-am pus pe-același cântar.

De mult am băgat și suspinul și lacrima-n ladă.
De mult nu mai frângem genunchii pe câte s-au dus,
și când, la ferești, umbre vechi încă vin să ne vadă
ne află zâmbind împăcați în solemnul apus.

Azi nu ne mândrim cu victorii cândva adunate,
ci doar cu durerea în care am fiert și-am șezut.
Și dacă azi inima noastră se-mpacă-ntru toate,
e numai că știm că vieții i-am dat tot ce-a vrut.

Și dacă-nțelegem ce ieri n-am putut înțelege,
iertăm tot ce ieri n-a știut să ne ierte pre noi
și-adânc mulțumim și cununii de roze pribege,
și cheagului negru de sânge rămas printre foi.

Nimic n-am păstrat pentru noi din prea dulcea risipă.
Ne-am dat, cum din prag dăm colindelor mere și nuci.
Subțiri și plutind și albaștri, ca fumul din pipă,
așa ne 'nălțăm, potoliți, peste sfinte năluci.

Trecutul nu vrem să-l mânjim cu venin de regrete,
nici gravul senin asfințit nu-l pătăm cu mustrări.
Ajunge-un salut fluturat pe frânturi de comete
și liniștea tâmplelor albe purtând împăcări.

Atât e de bine să uiți și răni vechi, și strădanii,
unchеși înțelepți, altădată atât de fierbinți...
Așa trec în fuga lor, Radule, Radule, anii,
și-i bine să strângem pe buze surâsuri cuminți.

Lacrimi

Căzut din raiul său, pesemne,
un înger trist mi le-a adus,
lumina lor în noi să-nsemne
că-n lut mai doarme-un strop de sus.

Spălăm cu lacrimi răni și spade,
sfințim în lacrimi un sărut.
Din lacrimi ridicăm arcade
oriunde viața ne-a durut.

Zvârlim în lacrimi pietre grele
și scoatem crini de aur grei.
Topim un pumn de spini în ele
și facem scări de funigei.

Din lacrimi punem pod genunii,
din lacrimi înviem mereu,
și, împletind din lacrimi funii,
ne priponim de Dumnezeu.

Limpezime

În ceasul ruperii de toate,
nici un suspin de bun rămas.
Mâhniri de-ar tremura în glas,
iar m-ar lega de răni uitate.

Un plâns ar fi să mă întine.
Nu vreau părerile de rău,
cu dinții lor de fierăstrău
să-mi roadă treptele senine.

Nu vreau trecutul să mă-nece,
prea cald, prea viu, prea dureros.
Visez pe culme punți de os,
o gravă trecere și rece.

Această rupere se cere
să fie 'nalt și cast omăt.
Nu, nici o ancoră-ndărăt,
pe umbre nici-o-ngenunchiere.

Eternitatea nu se cade
s-o spurc cu sânge trecător.
Sus, peste toate câte dor,
sunt stele reci ca niște spade.

Nu te mai vreau, Ierusalime,
ți-am dat tot ce-am avut mai bun.
Deasupra crucii din ajun,
îmi cer sublima limpezime.

Măi, diavole

Măi, diavole, măi, de n-ar fi întrebările
care mă bântuie ca uraganele,
mai răsucite decât toate frigările,
mai adânci decât toate cazanele...

Măi, diavole, măi, de n-ar fi îndoielile
care-mi fierb carnea și oasele
în toate leșiile, în toate coclelile,
în toate pucioasele...

Măi, diavole, măi, de n-ar fi dezgusturile
care mă-mbibă cu sutele,
cu toate veninurile, cu toate musturile
din toate cucutele...

Măi, diavole, măi, de-ar fi numai credințele,
m-aș smulge din toate țepușile,
aș călca morțile cum calci velințele
și-aș învia de sub toate cenușile.

Neastâmpăr

Cine mi-a dat drăcești lopeți fierbinți
și cârmă ce n-ascultă de poruncă?
Visez întoarceri, ea în larg m-aruncă,
vrea val turbat, eu insule cuminți.

Ce dezmățate pânze cer plecări
și niciodată verde-napoiere?
Mai mult mă rup de țărmul care piere
de câte ori mi-e dor de ancorări.

Nu, răzvrătita vâslă nu vrea sus
polara stea ce mântuie și-ndrumă,
ci numai cerbii mărilor de spumă
cu-ntregul vânt în coarne nesupus.

Nu, prora nu vrea somn lângă atol,
ci numai zvârcoliri pe noi oceane,
înfricoșată nu de uragane,
ci de lingoarea golfului domol.

Cum să-mblânzesc lopeţile de foc?
Cum să supun sălbaticele vele?
Le sudui sau mă rog plângând de ele,
astâmpăr n-au, smintitele, deloc.

Prin lacrimi doar, văd ca pe-un stins topaz
pierdutul port de care nu m-apropii
şi fug pe mări, cu-obrazul ars de stropii
de-a pururi ne'mpăcatului talaz.

Noi nu am avut tinerețe

Noi nu am avut tinerețe
să spumege viața în cupe...
Priveam cum din crengi pădurețe
un fruct de otravă se rupe.

Nici lauri, nici mirt și nici roze
n-au vrut pentru noi să zâmbească.
Tot cerul de-atunci de moloz e,
luceafărul tânăr, de iască.

Noi nu am avut heidelberguri
cu blonde iubiri diafane.
Pe clare și verzi iceberguri,
în somn, n-am plutit pe-oceane.

Cu lavaliere boeme
n-am mers pe sub harfele lunii.
Pe noi nu ne-au nins crizanteme,
nici vișinii nopții, nici prunii.

N-am tras nici o verde caretă,
n-am fost pe celeste terase.
Scriam doar pe inimi, cu cretă,
un spin... încă trei... încă șase...

Noi n-am cules aur din soare,
ci-n roșii amurguri zbătute
am strâns stropi de foc în ulcioare,
prelinși de pe cruci nevăzute.

Cântam: era sânge poemul,
hoream: curgeau lacrimi pe fețe,
zâmbeam, și-n surâs sta blestemul...
Noi nu am avut tinerețe.

Mereu șchiopătând prin dezastre,
mereu cu osânda pe frunte,
visam că tot spini sunt și-n astre,
și-n lună tot temnițe crunte.

Ce vânt secetos și fierbinte
ne-a smuls orice aripi răzlețe?
Căzuți în genunchi pe morminte,
noi nu am avut tinerețe.

Și-adună azi zdrențele anii
și visul ciubotele sparte.
În pod auzim chițoranii
cum petece rod mai departe.

Bătrâni, cu obrazul de ceață,
cu pași năclăiți în tristețe,
prin moarte-am călcat, nu prin viață...

Noi nu am avut tinerețe.

Octombrie

Pe zarea toamnei sângeră sitari...
Mai sfâșiată, inimă, tresari.

Fereastra-ntinde brațe după ei...
Mai mult din răni vrei, omule, să bei.

N-au somn sub pietre morții tot mai deși...
Mai grea deasupra, burniță, i-apeși.

Nu e lumină lacrima, ci zaț...
Mai negre crăngi duci, îngere, pe braț.

Să zboare-n ceruri, frunzele-s prea seci...
Mai dureros, trecutule, mă-neci.

Ofrande

Din luptele și-nfrângerile noastre
așternem trepte altor noi destine,
o scară de argint peste dezastre,
s-o urce pașii lumii care vine.

Din fiecare rană ce ne doare,
din orice răstignire mai adâncă
am pus armuri pe piepturi viitoare
și-o spadă grea în mâini ce nu sunt încă.

Din mărăcini, din lacrimi și din cuie
vor crește mângâierile fraterne
pe care, mâine, alții le-or așterne
pe frunțile ce-n urma noastră suie.

Și când, sub noaptea smârcului și-a zloatei,
închidem luptă, lacrimă și rană,
din viermuirea noastră subterană
noi creștem pâine pentru foamea gloatei.

Prag

Ieri nu știam că zborul scund e
și visul strâmt și ceru-ngust;
dar nu revoltă-n piept se-ascunde,
ci, poate, cheaguri de dezgust.

Credeam că nu sunt mări să-ncapă
tumultul care-n noi fierbea
și că nu-i lacrimă sub pleoapă
să nu cuprindă lumea-n ea.

Azi, poticniți în àripi ciunte,
roșim de slăbiciunea lor
și ni-i rușine că pe frunte
am dus o umbră de cocor.

Și-n pragul dintre vis și moarte
nu dușmănim acest apus.
Numai de noi ni-i silă foarte
că prea ușor ne-am fost supus...

Nu-i ceas de scrâșnet, nici de ură,
ci împăcatul ceas de fum,
când, fără de blestem pe gură,
stăm ascultând în noapte cum,

ca o mireasmă care doare,
tristețea curge prin văzduh
sau calcă-ncet, din floare-n floare,
din ram în ram, din duh în duh.

Puțin ne dai

Puțin ne dai, un strop ne dai,
dar în fugara picătură
stă tot pierdutul nostru rai,
ca un surâs uitat pe gură.

De-un ciob ne legi, de-un hârb ne-agăți,
dar în secunda care piere
tot mai zvâcnesc eternități,
să pună clipei mângâiere.

Un strop ne dai, de-un ciob ne legi,
dar în crâmpeiul ce se zbate
noi sângerăm de vieți întregi
și luminăm de lumi uitate.

Rug

Nici n-am ajuns pe trepte sus
în fața Ta, puternic Jude,
nici în balanță nu mi-ai pus
smìnteala bietei mele trude,

și totuși mi-ai trimis din cer
osândă fără judecată,
când milă n-am venit să-Ți cer,
nici ispășire, nici răsplată.

Nu știu, pedeapsă e sau dar.
Poate e har, poate năpastă.
Port și pecete de tâlhar,
și sfântă-mpungere sub coastă.

Din fiere, pâine mi-ai făcut,
din sânge vin, din plâns lăută,
prin ruguri trec, nu calc pe lut,
nu sorb lumină, beau cucută.

Și dacă glasul vreau să-mi dreg,
tăciuni îmi joacă pe cuvinte,
căci nu de umbre viața-mi leg,
ci viața-mi spânzur de morminte.

Rugă nemernică

Nu mă-nvăța să fug, Părinte,
de răni, de lacrimi de catran.
Ele dau freamăt mai fierbinte
acestui sânge pământean.

Nu fi nici pașilor mei paznic,
nici de năpârci nu mă păzi.
Numai veninul lor năprasnic
mă limpezește zi de zi.

Și nu-mi trimite nici heruvii
să-mi deie zborul lor înalt,
când sunt făcut să fierb în fluvii
de cruntă lavă și asfalt.

Doar om mă vreau, răsfiert în smoală,
în uragane și-n căderi,
mai bun prin plânsul ce mă spală
și tot mai om, prin sfâșieri.

Să nu-mi pui àripă de înger,
ci lasă-mi chipul meu de lut,
să iert, să cânt, să gem, să sânger,
în dorul raiului pierdut.

Septembrie

Plopi pe cerul cum e gheața
ca viorile tresar.
- Spune-mi bună dimineața,
inimă sculată iar.

Urcă soarele din brume,
strada-i numai mângâieri.
- Bună dimineața, lume
care m-ai lovit și ieri.

Frunze mari pe ramuri ciunte
mă privesc cu ochi rotunzi.
- Bună dimineața, frunte
care spinii ți-i ascunzi.

Razele-mi sărută fața,
pleoapele ușor s-au strâns.
- Cântec, bună dimineața,
bună dimineața, plâns!

Vezi, îmbătrânim

Vezi, îmbătrânim, îmbătrânim...
În zadar ne colbăiră anii,
căci cu fruntea de pereți tot ne lovim,
ne julesc scaieții, bolovanii.

Din ce-a fost n-am învățat nimic.
Am rămas ca-n clasele uitate,
când aveam opt ani și când, în spate,
ne-aducea gutui câte-un pitic.

Ca și-atunci, naivi și-ncrezători,
vrem să prindem luna-n chiparoase
și ne urzicăm genunchii-n flori,
ne-nțepăm în stele veninoase.

Ne cioplim arìpi, stricăm păpuși,
dăm cu tifla zărilor amare.
Ne jucăm de-a baba oarba, după uși,
bâjbâim după-un crâpei de soare.

Ca și-atunci, mai batem țurca-n cer,
călărim pe șubrede șindrile...
Nu, n-am învățat nimic. Ca ieri,
viața noastră e un joc de bile.

Ne luăm cu visele la trântă,
ca să ne doboare în noroi...
Haimana, golan cu fruntea sfântă,
visule, de ce-ți bați joc de noi?

Am rămas ca-n clasele primare,
zurbagii și șchiopătând pe străzi.
Nici din cărți n-am scos vreo taină mare:
zvârle-le să putrezească-n lăzi.

Ne mințim cu câte-o stea beteagă
sau cu umbra unui înger mic...
Vezi, îmbătrânim, poete dragă -
din ce-a fost n-am învățat nimic.

Cuprins

Addenda

NOTĂ

Poeziile din volumul **Stigmate** au fost așezate n ordinea indicată de Radu Gyr. Primele trei texte (*Cântec de lragoste, Clișeu, Cântec*) fac parte dintr-un subciclu intitulat **ieduri**. **Addenda** cuprinde texte pe care poetul le-a dorit în celași volum, însă nu a mai avut timp să le ordoneze.

Rămâne în sarcina unei viitoare ediții critice ă vină cu clarificările de rigoare.

CĂRŢI APĂRUTE LA EDITURA MARINEASA

Radu Gyr, ***Sângele temniţei * Balade***
Ion Gavrilă - Ogoranu, ***Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc*** (din rezistenţa anticomunistă în Munţii Făgăraş), I
Vasile Băncilă, ***Aforisme şi para-aforisme***, I
C. Maximilian ş.a., ***Neliniştile geneticii şi bioetica***

*

ÎN CURS DE APARIŢIE

Nicolae Călinescu, ***Preambul pentru camera de tortură***
Radu Gyr, ***Poezia Orală***